

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΖΟΝ ΓΚΡΗΚ

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ
ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

28

Ἡ κ. Μάξελ ψυθίρισε σιγαλά, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν κατάχλωμο:—Θεέ μου! Τὸ περιδέρατό μου!

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

Τοῦ ΔΗΜ. ΣΑΜ

Κλοπή μετὰ τὴν παράσται τῆς ὄπερας

Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ τῆς «Μπατερφλάυ» στὴν Ὀπερα τῆς Ν. ὸρκης ἦταν ἓνα γεγονός ὄχι μόνον ἀνάμεσα στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀριστοκρατία τῆς πρώτης πόλεως τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ ἄνδρες ντυμένοι με ἐπίση-

μο ἔνδυμα καὶ οἱ γυναῖκες με βαρύτιμες τουαλέτες, στολισμένες με κοσμήματα ποὺ ἀντιπροσώπευαν δλόκληρους θησαυροὺς, ἔδιναν στὴν πλατεία καὶ τὰ θεωρεῖα τοῦ θεάτρου πανηγυρική ὄψη, ποὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἔνοιωθε χαρὰ νὰ τὸ δῆ.

Ἡ παράσταισις ἦταν ὑπέροχη. Ἡ αἴθουσα δονήθηκε ἀπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ

οι ήθοποιοι βγήκαν δέκα φορές στο τέλος στη σκηνή για να χαιρετήσουν το κοινό που τους έπευφημούσε ένθουσιασμένο.

“Όταν ο κόσμος άρχισε να βγαίνει από την αίθουσα, σ’ άλλων τὰ πρόσωπα ήταν ένα αυτόρμητο χομόγελο, ενώ τὰ μάτια τους αντανακλούσαν μιά ευτυχισμένη χαρά.

“Η κοσμοπλημμύρα γέμισε ασφυκτικά τούς δρόμους, τς σκάλες, κάθε κενό χώρο.

“Η πολυκατομιουόχος κυρία Μάξελ πλησίασε στο θεατρίο μαζί με την πολύ στενή φίλη της κ. Μπάνιτον. “Ένας ψηλόσωμος, μελαμψός, υπηρέτης έκανε ένα βήμα προς το μέρος τους, κρατώντας στο χέρι του τὰ γούνινα παλτά τους. “Ενώ τὰ φορούσαν, η κ. Μπάνιτον είπε:

—Μη μου πής, αγαπητή μου πως δεν ήταν περίφημη η παράσταση.

—“Ήταν ένα άληθινό θαύμα, απάντησε η κ. Μάξελ.

Ξαφνικά τὸ χαμόγελο έσβησε απ’ τὸ πρόσωπό της, η έψι της σκοτείνιασε, έφερε τὸ χέρι της σαν άποχαμένη στο λαϊμό της, κάτι μουρμούρισε που δεν άκούστηκε κι’ εϋθὺς άμέσως άναπήδησε νευρικά.

—Τί έχεις; τήν ρώτησε άνήσυχη η φίλη της.

“Η κ. Μάξελ ψιθύρισε σιγανά, ενώ τὰ χείλη της έτρεμαν και τὸ προσώπό της ήταν κατάχλωμο:

—Θεέ μου! Τὸ περιδέραϊό μου!

Τὰ χέρια της τώρα έψαξαν με περισσότερη νευρικότητα γύ-

ρω από τὸ λαϊμό της ὡς τὸ στήθος της.

—Τί; Τὸ έχασες; ρώτησε κατάπληκτη η Μπάνιτον.

—Νομίζω, ναί.

—Μήπως σου έπεσε στο θεωρεῖο χωρίς να τὸ καταλάβεις έτσι που ήσουν προσηλωμένη στην παράσταση;

—“Όχι, όχι, άδύνατον. Πριν από λίγο, τή στιγμή που βγαίναμε απ’ τὸ θεωρεῖο, τὸ άγγιξα με τὰ δάκτυλά μου, να, έδῶ στο λαϊμό μου. Τὸ θυμάμαι καλά. Δεν υπάρχει άμφιβολία, πὼς μου έπεσε στο διάδρομο.

—Έκτός...

—Τί θέλεις να πής;

—Έκτός αν σου τὸ έκλεψαν.

—Νά μου τὸ έκλεψαν; Έδῶ, στην “Όπερα; Αυτό είναι άδύνατον.

—Κάθε είδους άνθρωποι μπορούν να μπουν στην “Όπερα. Φτάνει να είναι ντυμένοι κομψά και να νοικιάσουν ένα θεωρεῖο.

—Τὸ πιστεύεις αυτό;

—Πρέπει να ειδοποιήσουμε τὸς υπαλλήλους τὸ έλέγχου, έκανε η Μπάνιτον και κινήθηκε να φύγη.

“Η Μάξελ τήν έπιασε από τὸ μπράτσο.

—“Ω, θά πληγωθῶ βαθεῖά αν τὸ χάσω, τής είπε. Είναι τὸ πιὸ πολύτιμο κόσμημα τής συλλογής μου. Τὰ κομμάτια που τὸ άπαρτίζουν είναι ὅλα ιστορικά. Θαρῶ, θά πεθάνω απ’ τή λύπη μου, αν έχει συμβῆ να μου τὸ έκλεψαν.

“Η Μπάνιτον τής έπιασε τὰ χέρια και τής τὰ έσφιξε μέσα

στά δικά της για να της δώσει κουράγιο.

Στό μεταξύ γύρω απ' τις διόκυρίες είχε μαζευτεί κόσμος. Τό ψιθύρισμα ξαπλώθηκε παντού και τό νέο σαν άστραπη άπλώθηκε σ' όλους τούς διαδρόμους, στη φουαγιέ, στις σκάλες.

Μπρός στις κυρίες στάθηκε ένας κύριος ντυμένος πολύ κομψά. Φαινόταν εξαιρετικά ταργμένος.

—Κυρίες μου, είπε, κι' έκανε υπόκλιση, είμαι ό γραμματεύς του θεάτρου. "Ακουσα ότι... "Αν συνέβη ένα τόσο δυσάρεστο γεγονός στο θέατρό μας...

—Δυστυχώς, μίλησε σιγανά ή Μάξελ, έτοιμη να αναλυθή σε λυγμούς.

—Θά έρευνήσουμε άμέσως παντού, διαβεβαίωσε ό γραμματεύς. Οί ταξιθέτες θά ψάξουν όλο τό θέατρο, τό θεωρείο σας.

—Τό κόσμημα χάθηκε από τό θεωρείο μου έως έδώ που ήρθα, είπε ή Μάξελ, με περισσότερη νευρικήτητα. Θυμάμαι πολύ καλά, ό-τι τό είχα άκόμα στο λαιμό μου την ώρα που βγήκα απ' τό θεωρείο.

—Είναι δυνατόν να μου δώσετε μιá σύντομη περιγραφή του κοσμήματός σας; ρώτησε ό γραμματεύς.

—Είχε μιá λεπτή, πλατειά άλυσιδίτσα. Απ' αύτή την άλυσιδίτσα κρέμονταν ένα πορτατίφ. Τό πορτατίφ είχε στη μέση τέσσερα μεγάλα ρουμπίνια. Τριγύρω ύπήρχαν διάφορα μπριλλάντια. Στο μέρος που έσμιγε ή άλυσιδίτσα ύπάρχει μιá μικρή πλάκα με τά άρχικά του όνόμα-

τός μου Κ. Μ. Όλο τό κόσμημα τό έχει συνδέσει ό μεγαλύτερος κοσμηματοπώλης της Νέας Υόρκης Φόρισον.

Ό γραμματεύς, όσο μιλούσε ή Μάξελ σχεδίαζε πάνω σ' ένα χοντρό χαρτί τό παντατίφ που χάθηκε τόσο μυστηριωδώς.

Η άναταραχή ανάμεσα του κόσμου ήταν μεγάλη.

Οί άστυνομικοί δέν άργησαν να πάσουν τις εφόδους. Ό έλεγχος της ταυτότητας του καθενός που θρέθηκε εκεί μέσα και έβγαίνει, ήταν άυστηρός. Περίπου δέκα άνθρωποι κάτου απ' τις έντονες διαμαρτυρίες τους και τις άπειλητικές χειρονομίες τους για την προσβολή της προσωπικήτός τους, έρευνήθηκαν. Η Όπερα έρευνήθηκε όλόκληρη. Δέν έμεινε ούτε ό παραμικρός χώρος άνεξερεύνητος. Ωστόσο, όλες οι προσπάθειες στάθηκαν μάταιες. Κανένα ίχνη, κανένα σημάδι δέν ύπήρχε για να δώσει κάποιο στοιχείο γιατήν κλοπή του κοσμήματος.

Η κ. Μάξελ είχε θουλιάζει σε μιá πολυθρόνα. Τά πόδια της τά ένωθε παράλυτα, τό νού της θολό, τά μάτια της ήταν θουρκωμένα και τά χέρια της έτρεμαν. Η φίλη της Μπάνιτον προσπαθούσε να την παρηγορήσει, ενώ ό ύπηρετής της, που έκανε χρέη θαλαμηπόλου, πήγαινε και έρχόταν απ' την κυρία του στο μπαρ και πάλι πίσω, κουβαλώντας λεμονάδες και πάγο.

Η Μάξελ κάθε τόσο, ψιθύριζε στον θαλαμηπόλο της, που έδειχνε να τά έχει χαμένα με την κυρία του.

—Σ' εὐχαριστῶ, Κέννεντυ, σ' εὐχαριστῶ, Κέννεντυ.

Ἡ Μπάνιτον καὶ ὁ Κέννεντυ τὴν βοήθησαν νὰ κατεβῇ τὶς σκάλες τῆς Ὀπερας ὅταν ἔσθθησε κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ θρυσκόταν τὸ χαμένο κόσμημα κι ὅταν κι ὁ τελευταῖος κλητήρας τοῦ θεάτρου εἶχε ἐρευνηθῆ ἀπ' τὴν ἀστυνομία καὶ ἐγκατέλειπε τὸ θέατρο.

—Τί κρίμα! Τί κρίμα! Εἶμαι δυστυχημένη. Ἐχασα ἕναν θησαυρὸ μὲσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἔλεγε μὲ σθρησμένη φωνή, μπερδεμένη σὲ ἀνάλαφρα ἀναφυλλητὰ ἢ κυρία Μάξελ, καθὼς ἔμπαινε στὸ αὐτοκίνητό της.

Ὁ κύριος μὲ τὸ ἀσπρόξανθο μούσι

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, κατὰ τὶς 11 ὁ γραμματεὺς τῆς Ὀπερας χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ μεγάρου τῆς πολυεκατομμυριούχου κ. Μάξελ.

Ἡ κ. Μάξελ τὸν περίμενε στὸ μεγάλο σαλόνι, γὰρ τὴν εἶχε προειδοποιήσει τηλεφωνικῶς γιὰ τὴν ἐπίσκεψή του.

Χλωμῆ, φαίνονταν νὰ στέκεται διὰ τῆς θίρας στὰ πόδια της.

—Σὲ τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψί σας; ρώτησε ἡ Μάξελ τὸν ἐπισκέπη της.

Ὁ γραμματεὺς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο ἀπὸ τσιγάρα τὸ ἀνοίξε καὶ τραβώντας ἀπὸ μὲσα μιὰ χρυσὴ ἀλυσιδίτσα κομμένη στὰ δύο, τὴν ρώτησε:

—Μήπως εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλυσί-

δα ποὺ κρατοῦσε τὸ κόσμημά σας;

—Μάλιστα ἀπάντησε ταραγμένη ἡ Μάξελ, παίρνοντας τὴν ἀλυσιδίτσα μὲ συγκίνησι στὰ χέρια της. Ποῦ τὴν θρήκατε;

—Πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ διαδρόμου, δίπλα στὸν ἔλεγχο καὶ κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα ἐξόδου. Ἡ φτώχῃ μου ἀτομικὴ γνώμη εἶναι ὅτι τὸ κόσμημά σας ξεγλύστρησε ἀπ' τὸ λαϊμό σας, κάποιος τὸ θρῆκε, τὸ πήρε μὲσα σὲ κείνη τὴν χθεσινοβραδυνή οὐχισί, ἔσπασε τὴν ἀλυσιδίτσα, πήρε τὸ παντατὶφ καὶ τὴν πέταξε γιὰτὶ νόμισε πὼς αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε κομμιά ἀξία. Φαίνεται φρόντισε νὰ ἐξαφανισθῇ προτοῦ νὰ ἔρθῃ ἡ ἀστυνομία.

—Ἰσως νὰ εἶναι καὶ ἔτσι ποὺ λέτε, ψέλισε ἡ Μάξελ. Σὰς εὐχαριστῶ κύριε. Μήπως ξέρετε τίποτε ἄλλο;

—Δυστυχῶς, ὄχι, κυρία μου.

—Καὶ πάλι σὰς εὐχαριστῶ.

Ὁ γραμματεὺς ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἔφυγε ἀφήνοντας τὴν κυρία στὶς θλιβερὲς σκέψεις της.

Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μισὴ ὥρα ὅταν ἕνας δεύτερος ἐπισκέπτης περίμενε τὴν κυρία Μάξελ στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἦταν ἕνας ψηλὸς κύριος μὲ ψαρὰ μαλλιά καὶ ἀσπρόξανθο μούσι.

Βλέποντας τὴν κ. Μάξελ νὰ ἔρχεται ἀπ' τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, σηκώθηκε καὶ τὴν χαιρέτησε μὲ μεγάλῃ εὐγένεια.

—Δὲν σὰς γνωρίζω, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, οὔτε γνωρίζω καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας.

—Σάφερ. Στήθεν Σάφερ.

—Τό δνομά σας δέν μου θυμίζει τίποτε.

—Έρχομαι έκ μέρους του κοσμηματοπώλου σας, κυρίου Φόρισον.

—Α, έκανε ή Μάξελ.

—Μου τηλεφώνησε γιά τό άτόχημά σας.

—Α, ξανάκανε ή Μάξελ, έισθε σείς, που μου είπε στο τηλέφωνο πώς έχετε άρκετές έπιτυχίες στην άνακάλυψη των γκάγκστερς;

—Ως σήμερα, τουλάχιστον, μέ συγχωρείτε που περιαιτολόγω, γνώρισα μόνον έπιτυχίες.

—Σας συχαίρω, κύριε, άν και ή ήλ.κία σας, χωρίς νά θέλω νά σας προσβάλω...

—Ο Σάφερ χαμογέλασε. Ή Μάξελ του είπε και κάθησε. Κάθησε κι αυτή άντίκρυ του.

—Έλπίζετε νά θρῆτε τό παντατίφ μου; τόν ρώτησε.

—Μά... τό έλπίζω, κυρία μου. Μ' αυτήν την έλπίδα πήρα τό θάρρος νά παρουσιασθώ μπροστά σας.

—Ω, θά έδωνα δέκα χιλιάδες δολλάρια, άκόμα θά μπορούσα νά δώσω και τά διπλά, άν μπορέσω νά τό ξαναθρώ. Τό παντατίφ μου, έκτός άπ' την άξία των μεγάλων ρουμπινιών έχει και ιστορική άξία. Ο μακαρίτης ό σύζυγός μου γύρισε όλο τόν κόσμο γιά νά θρῆ κομμάτι κομμάτι και νά μου φέρη όλες τις πολύτιμες πέτρες που τό άποτελούν.

—Ο Φόρισον μου έδωσε ένα λεπτομερές σχέδιο, μά δέν μου διηγήθηκε την ιστορία του.

—Τά ρουμπίνια, κόκκινα σαν αίμα, άγοράστηκαν στις Ίνδίες και έχουν θάρρος είκοσι καράτια. Τά διαμάντια που είναι τριγύρω είναι άπ' τό ένδυμα που φορούσε ό βασιλεύς Γεώργιος 4ος της Άγγλίας. Τά δυό μπριλλάντια που υπάρχουν δεξιά κι άριστερά...

—Θά θέλατε νά μου πῆτε άκριθώς υπό ποιές συνθήκες χάσατε τό παντατίφ; την διέκοψε ό Σάφερ.

—Η κ. Μάξελ ξερόθηξε, άναψε ένα τσιγάρο και διηγήθηκε τό περιστατικό όπως συνέβη στην Όπερα.

—Είστε θεαία, πώς είχατε στο λαιμό σας τό παντατίφ όταν βγήκατε άπ' τό θεωρείο; Μήπως νομισατε πώς τό φορούσατε, χωρίς νά τό φορέσετε κάθόλου;

—Άστειεύεσθε;

—Ψάξατε τά κοσμήματα σας;

—Είχα πολú καιρό νά τό φορέσω και άποφάσισα νά τό βάλω χθές, στην πρεμιέρα της «Μπα-ερφλάυ». Γι' αυτό τό χάϊδευα μέ τά δάκτυλάμου συνεχώς σχεδόν. Ύστερα, θρῆκα την άλισδίτσα χωρίς τό παντατίφ. Μου την έφερε ό γραμματέυς της Όπερας. Ήταν ριγμένη στο διάδρομο, κοντά στον έλεγχο.

—Μπορείτε νά μου δείξετε αυτή την άλυσιδίτσα;

—Μιά στιγμή, σας παρακαλώ.

—Η Μάξελ την έμπόδισε.

—Όχι, της είπε. Μην καλέσετε κανέναν. Δέν πρέπει νά υποπτευθῆ κανείς άνάμεσα στο

προσωπικό σας πώς σ'ας έπι-
σκέφτηκα για τὸ ζήτημα τοῦ
παντατίφ. Δὲν εἶχατε ὑπ' ὄψι
σας νὰ καλέσετε κάποιον ὑπερ-
ρέτη σας, γιὰ νὰ σ'ας φέρῃ αὐ-
τὴ τὴν ἀλυσιδίτσα;

—Μάλιστα, εἶπε ἔκπληκτη ἡ
Μάξελ. Πῶς τὸ μαντέψατε;

—Ποῦ τὴν εἶχατε;

—Σ' ἓνα κοντάκι, στὸ δωμά-
τιό μου. Πηγαίνω νὰ σ'ας τὴ φέ-
ρω μόνη μου.

—Σ'ας παρακαλῶ, μὴ θιάζε-
σθε. Μήπως στὸ δωμάτιό σας ὑ-
πάρχει κάτι ποῦ εἶναι ἀξιο πε-
ριεργείας;

—Ίσως. Δὲν ξέρω.

—Μήπως ἔχετε τίποτε μινια-
τούρες, τίποτε παλιές φωτογρα-
φίες, ἢ παλιὰ ἐνθύμια οἰκογε-
νειακά;

—Μάλιστα.

—Εὐαρεστηθῆτε, λοιπόν, νὰ
μοῦ δείξετε τίποτε ἀπ' αὐτά. Νὰ
μὴν παραξενευτῆτε ἀν σ'ας μι-
λῶ λιγάκι ἀσκημα τὰ ἀμερικάνι-
κα.

—Μά... τί νομίζετε, κύριε;

—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν νομίζω
τίποτε. Ἀπλῶς ἀναζητῶ. Κι'
αὐτὸ ποῦ ζητῶ ἀπὸ σ'ας, εἶναι
νὰ μὲ βοηθήσετε.

—Πολύ καλά. Ἐλάτε μαζί
μου, κύριε Σάφερ.

—Ἄν θέλετε μὴν λέτε κανέ-
να ὄνομα. Μπορεῖτε νὰ μὲ φω-
νάξετε, ἀπλῶς: «κύριε».

—Ὅπως θέλετε.

—Ἄν θρῖσκειται κανεὶς ἀπ' τὸ
προσωπικό σας μπροστά μας,
μιλήστε μου γαλλικά.

—Ὅπως ἐπιθυμῆτε.

—Ἐνῶ θὰ μοῦ δείχνετε τὰ
οἰκογενειακά σας ἐνθύμια, ἐπω-

φελθῆτε νὰ πάρετε τὴν ἀλυσι-
δίτσα ἀπ' τὸ κουτί.

—Θὰ κάνω ὅπως μοῦ πῆτε.
Μὰ γιατί ὅλες αὐτές οἱ προφυ-
λάξεις μέσα στὸ σπίτι μου; Ἡ
Πατρίτσα, ἡ καμαριέρα μου
εἶναι δεκαπέντε χρόνια κοντά
μου. Εἶναι μιὰ γυναίκα πολὺ
τίμια καὶ τῆς ἔχω ἀπόλυτη ἐμ-
πιστοσύνη.

—Πῶς ὀνομάζεται;

—Πατρίτσια Μπάρνταλ. Εἶναι
ἀπ' τὸ Δουβλίνο. Αὐτὴ σ'ας ὠ-
δήγησε στὸ σαλόνι.

—Εἶναι ὅπως τὴν φαντάσθη-
κα, ἔκανε ὁ κύριος μὲ τὸ ἀ-
σπρόξανθο μουσι: Ἴρλανδῆ, τί-
μια, ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ πε-
ριεργη, φλύαρη καὶ πάντα ὑ-
περβολικὴ στὶς κουβέντες τῆς.
Εἶναι ἔξυπνη καὶ λίγο ψεύτρα.

—Πῶς τὰ ξέρετε σεῖς ὅλα
αὐτά; Ἡ Πατρίτσια εἶναι ὅπως
τὴν περιγράφετε.

—Αὐτὴ σ'ας φόρεσε χθὲς ὅταν
θγαίνατε τὸ παντατίφ στὸ λαι-
μό σας. Δὲν εἶναι ἔτσι;

—Εἶσθε μάγος, κύριε; Πῶς
μαντέψατε τόσο πιστὰ τίς ἰδιό-
τητες καὶ τὰ ἐλαττώματα ἐνὸς
ἀνθρώπου ποῦ δὲν ξέρετε; Καὶ
πῶς μαντεύετε τίς πράξεις ἀ-
κριβῶς ὅπως ἔγιναν;

—Κυρία μου, τὸ ἀπαιτεῖ τὸ
ἐπάγγελμά μου. Ξεχνᾶτε ποῖος
εἶμαι ἀκριβῶς.

Ὁ κύριος ἔκανε μικρὴ ὑπό-
κλιση νὰ περάσῃ ἡ κυρία. Προ-
χώρησαν στὸ διάδρομο. Ἡ Μά-
ξελ ρώτησε μὲ σιγαλὴ φωνή:

—Γιατί μοῦ τὰ εἶπατε ὅλα
αὐτά γιὰ τὴν Πατρίτσια;

—Γιατί πρὸς τὸ παρὸν πρέπει

νά φυλαγώμαστε άρκετά άπ' αούτην;

—Α! Έκανε ή Μάξελ έκπληκτη.

Μπήκαν στο δωμάτιο τής κυρίας.

—Θά σάς δείξω τήν πογραφία τής μπέροσ μινατούρα, είπε ή Μάξελ μιλώντας δυνατά. "Επίσης και του άνδρός μου τό πορτοκίτο.

Μέσα στο δωμάτιο θρισκόταν ή Πατρίτσια, ή καμαριέρα. Καθόταν σέ μιá γωνιά, κοντά στο παράθυρο και έγραφε. Μόλις είδε τήν κυρία τής και τό κύριο, σηκώθηκε και βγήκε άπ' τό δωμάτιο.

Μόλις ή πόρτα του δωματίου έκλεισε, ή Μάξελ άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε από κεί ένα κουτί, τό άνοιξε, έβγαλε από μέσα τήν άλυσιδίτσα και τήν έδωσε στον κύριο. "Ο κύριος τήν πήρε στα χέρια του και τήν στριφογύρισε στα δάκτυλά του.

—"Η άλυσιδίτσα είναι σπασμένη, είπε. Αούτος πού τήν θρήκε τήν έσπασε και πήρε τό παντατίφ. "Ας ευχηθούμε νά μη θγάλη τά διαμάντια και τά ρουμπίνια, φαντάζομαι, γιατί τά ρουμπίνια, φαντάζομαι, πώς δέν μπορούν νά πουληθούν χωριστά.

Μιλούσε πολύ σιγανά. Σώπασε ξαφνικά. Τέντωσε τ' αίτί του. Ψιθύρισε:

—Πίσω άπ' τήν πόρτα κάποιος κρυφακούει.

"Η Μάξελ με δυό γρήγορα πηδημάτα βρέθηκε στην πόρτα. Τήν άνοιξε άπότομα. "Εκεί ή-

ταν ή Πατρίτσια σκυμμένη σχεδόν μπροστά στην πόρτα.

—Τί κάνεις έδώ; τήν ρώτησε με τόνο αούτηρό.

—Νόμιζα πώς με καλέσατε και ήμουν έτοιμη νά μπώ, άπάντησε ή Πατρίτσια.

"Η Μάξελ έρριξε μιá κρυφή ματιά στον κύριο. "Ο κύριος άδύσφορος κοίταζε μιá μινατούρα προσεκτικά.

—Πολύ καλά, είπε ή Μάξελ στην καμαριέρα. Πήγαινε τώρα. Δέν σέ χρειάζομαι.

"Η Πατρίτσια έφυγε.

—Σάς ευχαριστώ πολύ, είπε ο κύριος μιλώντας δυνατά έ-σι πού νά τον άκούση ή Πατρίτσια. Μου δείξατε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Θά μου επιτρέψετε νά ξαναέρθω όταν έχω νά ανάγκη νά τά ξαναδώ.

—Είμαι στή διάθεσή σας, άπάντησε μηχανικά ή κυρία.

Σέ λίγο γύρισαν πίσω στο σαλόνι.

—Μήπως ανακαλύψατε τίποτε; ρώτησε άνήσυχα ή Μάξελ. Δέν φαντάζομαι νά πιστεύετε πώς ή Πατρίτσια είναι συνέννοχος στην κλοπή. Αούτο μου φαίνεται άδύνατο.

—Δέν ανακάλυψα τίποτε άκόμη. "Ομως θά ήθελα νά σάς υποβάλω μιá παράκλησι.

—Σάς άκούω.

—Είναι δυνατόν νά άπομακρύνετε άπό τό σπίτι σας τήν Πατρίτσια για λίγες ήμέρες,

—"Ισως. Ναι, θά μπορέσω, άπάντησε ή Μάξελ με σταθερή φωνή. "Έχει καιρό νά πάρη άδεια. "Έχει μιá θεία κάπου στο "Οχάιο. "Έχω ένα αγρόκτημα

ἐκεῖ. Μπορῶ νά τήν στείλω νά ἐτοιμάσῃ τὸ σπίτι.

—Υπέροχα! Στείλτε τήν, λοιπόν, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε. Καὶ σὰς παρακαλῶ νά μὲ κρατήσετε ἐνήμερο ἀν' στὸ μεταξύ συμῆ κανένα περιστατικό.

—Ἡ διεύθυνσί σας;

—Θὰ σὰς τήν πῶ. Μὴ μοῦ τηλεφωνήσετε ὁμῶς. Προτιμῶ νά μοῦ γράψετε καὶ νά ρίξετε μόνη σας τὸ γράμμα στὸ γραμματοκιβώτιο. Ἴσως δὲν ἔρθω νά σὰς δῶ ἀρκετὲς ἡμέρες.

—Μὰ γιατί;

—Μὴ μὲ ρωτᾶτε. Τὸ μόνο πού μπορῶ νά σὰς πῶ, εἶναι πὼς πρέπει νά θρῶ τὸ παντατὶφ μὲ τὰ ρουμπίνια. Σεῖς νά μὴν ἐκπλαγῆτε γιὰ τίποτα. Καλημέρα σας, κυρία μου.

—Ἀλλὰ δὲν μοῦ δώσατε τὴν διεύθυνσή σας.

—Ἐχετε δίκιο. Εἶμαι ἀφηρημένος τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Ὁ κύριος ἔβγαλε ἀπ' τῆ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἕνα ἐπισκεπτήριο. Ἡ κυρία ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς νά τὸ πάρῃ.

—ὦ, μὲ συγχωρεῖτε. Μπορεῖτε νά τήν διαβάσετε μόνο καὶ νά τήν γράψετε στὸ νοῖ σας.

Ἡ Μάξελ διαβάσε τὸ ἐπισκεπτήριο. Τὰ μάτια τῆς ἀνοῖξαν διάπλατα.

—Σεῖς; εἶπε.

—Εγώ, ἀπάντησε ὁ κύριος.

—Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς εἴσατε ἀρκετὰ νέος.

—Εἶμαι σύμφωνα μὲ τὴν ἐντύπωσή σας.

—Μὰ...

—Τὸ μούσι μου φυτρώνει καὶ ξεφυτρώνει σὲ δύο δευτερόλεπτα. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ ψαρά μου μαλλιά.

—Τώρα μπορῶ νά βασίζομαι περισσότερο σὲ σὰς Δὲν μπορῶ θίβαα νά ἐξηγήσω γιὰτὶ ἤρθατε μετεμφισμένος στὸ σπίτι μου, ἀλλά...

—Μὴν ζητᾶτε πολλές ἐξηγήσεις. Τὰ σέβη μου, κυρία μου.

Ἡ Μάξελ εἶπε:

—Χαίρετε, κύριε...

Ὁ κύριος ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς μὲ τὴν παλάμη του. Ἡ κυρία ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους τῆς μὲ ἀπορία.

Σὲ λίγο ὁ κύριος μὲ τὸ ἀσπρόξανθο μούσι πηδούσε σ' ἕνα αὐτοκίνητο πού μιά ξανθιά κοπέλλα καθόταν στὸ τιμόνι καὶ περίμενε δύο τετράγωνα πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τὸ μέγαρο Μάξελ.

Ἡ κοπέλλα τὸν ρώτησε:

—Τί ἔκανες, Τζῶν;

—Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Ἐλεν, τῆς ἀπάντησε, ἐνῶ τραβοῦσε τὸ μούσι ἀπ' τὸ πρόσωπό του καὶ τίς πλαστικὲς ὕλες καὶ πρόβαλε ἡ ὄψις τοῦ Τζῶν Γκρῆκ. Τίποτα σπουδαῖο. Ὅμως ἐλπίζω σύντομα νά θροῦμε τὰ κλεμμένα ρουμπίνια.

Τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε μὲ ταχύτητα τὴ μεγάλη, ἀριστοκρατικὴ λεωφόρο.

Μία καταγγελία

Δ ΕΝ πέρασαν οὔτε εἰκοσιτέσσερες ὥρες ἀπ' τὴν στιγμή πού ὁ Τζῶν Γκρῆκ εἶχε ἐπισκεφτῆ τὸ μέγαρο Μάξελ καὶ ἡ

κ. Μάξελ με την φίλη της Μπάνιτον, έπισκεπτόταν τὸ γραφείο του.

Ὁ Γκρήκ καὶ ἡ Ἐλεν πού ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔπιναν ἕναν καφέ, ξαφνιάστηκαν ἀπ' τοὺς ἐπισκέπτες τους.

—Μήπως σὰς παρακολούθησε κανένας; τὴν ρώτησε ὁ Γκρήκ με κάποια ἀνησυχία.

—Αἰδύνατον. Ἐχομε μιάμιση ὥρα πού φύγαμε ἀπ' τὸ σπίτι. Ἦρθαμε με ταξί, μπορεῖ ἡ φίλη μου νὰ σὰς θεσπαιώση πὼς τὸ ἀλλάξαμε τρεῖς φορές, πὼς μπήκαμε σὲ δύο μαγαζιά με ἐξόδους στὸ πίσω μέρος καὶ πὼς ἀλλάξαμε πέντε διευθύνσεις.

Ὁ Γκρήκ καὶ ἡ Ἐλεν γέλασαν.

—Δὲν τὸ ἤξερα πὼς κάνατε γιὰ ντέτεκτιθ, κυρία Μάξελ. Ἐλπίζω νὰ σὰς ἔχασε ἀν κάποιος σὸς παρακολούθησε. Μὰ κι αὐτὸ νὰ μὴν ἔγινε, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε τώρα.

—Κύριε Γκρήκ, με συγχωρεῖτε πού παράκουσα τὶς συμβουλές σας, ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ σὰς δῶ ἀμέσως.

—Συνέθη τίποτα νέο ἀπὸ χτες;

—Κάτι πολὺ χυδαῖο καὶ ποταπό. Θεέ μου! με πνίγει ὁ θυμός.

—Ἦσυχασε, ἀγαπητή μου, τὴς εἶπε με γλυκεῖα φωνή ἡ Μπάνιτον.

—Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἤσυχάσω, μὰ αὐτὸ πού ἔγινε εἶναι ἐξωφρενικό.

Ἐνῶ ἔλεγε τὰ τελευταῖα λόγια, ἡ κ. Μάξελ ἔψαχνε μέσα

σὴν τσάντα της. Τράθηξε ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Γκρήκ.

—Διαβάσατε αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε καὶ θὰ διαπιστώσετε μόνος σας τὴν προσυχία.

Ὁ Τζὼν Γκρήκ πῆρε τὸ γράμμα, ἐνῶ ἡ Ἐλεν τὸν πλησίασε. Τὸ ἐξήτασε. Ἦταν ἕνα χαρτί κοινὸ, ἀπ' αὐτὰ πού πουλοῦν τὰ περιπτερά, μόνον πού μύριζε καπνὸ σὰ νὰ τὸ εἶχαν κρατήσει ἀρκετὴ ὥρα χερί:α ἀνθρώπου πού κάπνιζε βαρὺ καπνὸ.

Τὸ ἀνοῖξε καὶ δῖάσαε:

«Ἄξιότιμος κυρία,

Μὴν ψάχνετε πολὺ μακριὰ νὰ βρῆτε τὸν κλέφτη τῶν ρουμπινῶν σας. Βρίσκεται πολὺ κοντὰ σας τόσο πού εὔτε μποροῦσατε πο:ὲ νὰ βάλετε στὸ νοῦ σας ἢ νὰ ὑποψιασθῆτε. Εἶναι ἡ φίλη σας κ. Μπάνιτον.

Μήπως δὲν ξέρετε πὼς εἶναι καταχρεωμένη; Ὁλος ὁ κόσμος ξέρει, πὼς αὐτὴ καὶ ὁ ἀντρας της ἔχασαν ἀφάνταστα χρήματα στὰ χρυσωρυχεῖα τους καὶ προσπαθοῦν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους πουλώντας τὰ ρουμπίνια σας, τὰ διαμάντια καὶ τὰ μπριλλάντια πού εἶχε τὸ παντατίφ σας.

Σὰς τὰ γράφω αὐτὰ γιὰ νὰ ξέρετε, δηλοδὴ καὶ νὰ μὴν μπερδεύετε τὴ ζωὴ σας κι ἀναστατώνετε τὴν ἀστυνομία καὶ τοὺς φιλησυχούς ἀνθρώπους.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Κάπο:ος πού γνωρίζει»

Ὁ Γκρήκ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή συλλογισμένος, ἐνῶ οἱ δύο ἐπισκέπτες του προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν τὴ σκέψη του κοι-

τών·ας τον επίμονα στα μάτια.

Ξαφνικά ὁ Γκρήκ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατό γέλιο.

—Πρὸς Θεοῦ, μὴ γελᾶτε, εἶπε ἡ Μάξελ μὲ κάποια νευρικότητα. Δὲν βλέπετε πὼς κατηγοροῦν τὴν πιὸ καλύτερη φίλη μου;

Ἡ Μπάνιτον μὲ ὕφος γεμάτο συμπάθεια πήρε ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς τὸ χέρι τῆς Μάξελ.

—Φανάσου, ἀγαπητή μου, γύρισε καὶ τῆς εἶπε ἡ Μάξελ: "Ἄν δὲν σὲ ἤξερα... Ἄν..."

Ὁ Τζὼν Γκρήκ ἀπλῶσε τὸ χέρι του νὰ τῆς δώσῃ τὸ γράμμα.

—Θὰ θέλατε νὰ τὸ φυλάξετε; τῆς εἶπε.

—Ἀδύνατον, ἀδύνατον νὰ κρατήσω στὰ χέρια μου τέτοια βρωμόχαρ·α, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μάξελ.

—Τότε θὰ τὸ φυλάξω ἐγώ. Δὲν ἀμφισβᾶλλω, πὼς θὰ μᾶς χρειαστῇ.

—Δὲν θυλάτε κανένα συμπέρασμα ἀπ' αὐτὰ πού διαβάσατε;

—Ναί, πὼς πρὸς νὰ εἶσατε ἥσυχη γιὰ τὴν κ. Πάνιτον, τὴν καλή σας φίλη.

—ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, ἔκανε ἡ Μπάνιτον.

—Καὶ γιὰ τὸν κάποιον πού γνωρίζεις;

—Ἴσως εἶναι πρόωρα ἀκόμα. (Καὶ γεμίζοντας τὴν πίπα του). Στείλατε τὴν Πατρίτσια ἐκεῖ πού ἔβγατε;

—Θὰ φύγῃ τὸ ἀπόγευμα.

—Πολύ ὠραία. Τότε ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὴ

νέα σας καμαριέρα.

Ὁ Τζὼν Γκρήκ ἔκανε ἕνα θῆμα πίσω καὶ ἔδειξε τὴν Ἐλεν.

—Τὴ νέα μου καμαριέρα; ρώτησε ἡ κυρία.

—Ἐλεν Φόρεστ, Δημοσιογράφος, μὰ περισσότερο βοηθός μου τὸν τελευταῖο καιρό. Θὰ παρουσιαστῇ αὐριο τὸ πρωὶ σὶὸ σπῆτι σας μὲ τὸ ὄνομα Μπέτη Γκρούντ.

Οἱ δύο κυρίες κοιτάχτηκαν περιέργα.

—Ἴσως δὲν τὴν ἀναγνώρισατε στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ἡ Μπέτη Γκρούντ νὰ εἶστε θεβαία πὼς θὰ εἶναι ἡ Ἐλεν.

—Τί ὑποπτεύεσθε, κύριε Γκρήκ; ρώτησε ἡ Μάξελ ἀνήσυχα.

—Ἀκόμη τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Ψάχνω κάτι νὰ θρῶ. Ὑποθέτω πὼς κάτι θρῆκα. Μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ σὰς πῶ αὐτὸ τὸ κάτι. Μπορῶ ὅμως νὰ σὰς ὑποσχεθῶ, πὼς προτοῦ νὰ γυρίσῃ ἡ Πατρίτσια σὶὸ μέγαρό σας, θὰ ξέρω ποιὸς ἔκλεψε τὸ παντατῖφ σας.

—Φανιάζομαι, πὼς ἡ Πατρίτσια εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ὑποψία. Δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Μάξελ.

—Βεβαίως, βεβαίως, ἀπάντησε διστακτικὰ ὁ Γκρήκ. (Καὶ γυρίζοντας σπῆν Ἐλεν). Λοιπόν, Ἐλεν, αὐριο ἀναλαμβάνεις τὰ νέα σου καθήκοντα.

—Μὲ θέλετε γιὰ ὑπηρετρία σας; ρώτησε χαμογελώντας ἡ Ἐλεν τὴν Μάξελ.

—Ἀμφισβᾶλλετε; Θὰ ὑποχρεωθῆτε ὅμως νὰ κάνετε συντροφιά μὲ τοὺς ὑπηρετές καὶ νὰ

τρῶτε στὴν κουζίνα.

—'Ακριβῶς αὐτὸ θέλουμε, εἶπε ὁ Γκρήκ. Αὐριο, λοιπόν, τὸ πρωὶ θὰ παρουσιαστῆ στοῦ μέγαρο σας. Κατὰ τίς δέκα;

—Κατὰ τίς δέκα.

—Μὴν ξεχνᾶτε τὸ δνομά της. Λέγεται Μπέτη Γκρούντ.

Ἡ Ἑλέν στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας Μάξελ

Η ΕΛΕΝ Φόρεστ μὲ τὸ νέο της δνομα Μπέτη Γκρούντ, ἀμέλαθε ὑπηρεσία στοῦ μέγαρο Μάξελ ἀπ' τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Κομψὰ ντυμένη, μὲ μαῦρα τώρα μαλλιά καὶ φρύδια ἀνασηκωμένα, ἕνας τύπος πολὺ κτυπητὸς, μοντέρνος, γλυκομίλητη, σβέλτα, πρόθυμη, ἐξυπηρετική, εἶχε καταγοητέψει ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου.

Ὁ Κέννεντυ, ὁ θαλαμηπόλος δὲν ἄργησε νὰ συμπαθήσῃ τὴν Μπέτη κι ἀπ' τὴ δεύτερη κιόλας ἡμέρα τῆς παρουσίας της στοῦ μέγαρο τῆς εἶπε καθαρά, ὅτι ἤθελε νὰ ἀραθωνιάσῃ αὐτὴν ἂν ἦ-αν δυνατὸ νὰ παντρευτοῦν τὸ συντομώτερο.

Ἡ συμπάθεια αὐτῆ τοῦ Κέννεντυ στὴ νέα καμαριέρα, ἔκανε ἐξωφρενῶν τὴν μαγειρῶσα Ἑένια Ντέμοντ.

Ἡ Ἑένια Ντέμοντ λογάριαζε ἀπὸ καιρὸ νὰ παντρευτῆ τὸν Κέννεντυ. Ἦταν ψηλή, γερή, μὲ ὠραία μάτια. Εἶχε υερικὲς ἰκονομίες ἀπ' τὴν ἐργασία σπιτί ἀπὸ -ότε ποὺ ἔγινε ὀκτῶ χρονῶν καὶ λογάριαζε νὰ ἀγοράσῃ σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ πό-

λη ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο μὲ μαγειρεῖο. Αὐτὴ θὰ μαγειρεῦε καὶ θὰ εἶχε τὴν ἐποπτεία τοῦ μαγειρείου, ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς θὰ διηρθνε τὸ ξενοδοχεῖο. Ἐτσι θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένη ἀνάμεσα στὸν ἀντρα τῆς καὶ στὶς κατασφόδες τῆς.

Ὁ Κέννεντυ δὲν εἶχε καμιὰ ἀντίρρηση στοῦ ὄνειρο τῆς Ἑένιας. Συχνὰ μιλοῦσαν μαζί γιὰ τὴν μελλοντικὴ τους ἐπιχείρηση καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ τοὺς περιμένε. Οἱ ἄλλοι ὑπηρετές — ἑπτὰ, ὀκτῶ ὄλοι - ὄλοι — γελοῦσαν δταν τοὺς ἄκουγαν νὰ κάνουν σχέδια.

Μιά μέρα ὁ Κέννεντυ ἄρχισε νὰ μιλά γιὰ κάποιον θεῖο μου. Τὸν ἔλεγαν Μάλεκ κι ἦταν ἀδερφὸς τοῦ πατέρα του. Ἐλεγε πὼς τελευταῖα ἦταν ἄρρωστος κι ἔως νὰ πεθάνει. Ὁ μόνος κληρονόμος του ἦταν αὐτός. Ὁ θεῖος Μάλεκ ἦταν ἄλλοτὲ καπετάνιος. Ταξιδεύε στὸν Εἰρημικό. Ὅλη τὴ ζωὴ του τὴν ἔφαγε στὰ καράβια, στὰ κύματα καὶ στὰ νησιά τῆς Ὠκεανίας. Ἦταν πολὺ φυσικό, λοιπόν, νὰ ἀγοράσῃ ἕνα σπιτί ἀρκετὰ μεγάλο, μὲ μιὰ ἐπίπλωσῃ ὑπέροχη καὶ νὰ ἔχη ἕνα εἰσοδήμα ὡς χίλια πεντακόσια δολάρια τὸ μῆνα. Ἀκόμα εἶχε φέρει ἀπ' τὴν Ἰαπωνία καὶ τὴν Κίνα δυὸ ὑπέροχες συλλογὲς ἀπὸ πράγματα πολὺ μεγάλης ἀξίας.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ θαλαμηπόλος Κέννεντυ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μπέτη, ἡ νέα καμαριέρα ἦρθε στοῦ σπιτί νὰ τοὺς ἀναταράξῃ

τά σχέδια και τὰ όνειρα. Γώ-
ρα προσπαθούσε νά σταματήσει
τήν Μπέτη στους διαδρόμους
και νά τής μιλήση για τὸ θείο
του Μάλεκ, τὸν αδερφὸ τοῦ
πατέρα του, πού ἦταν ἄλλοτε
καπετάνιος και πού θά τὸν κλη-
ρονομοῦσε.

Ἡ Μπέτη αὐτὸ πού δὲν ἤ-
θελε. Παρακινοῦσε τὸν Κέννε-
ντ νά φλυαρή, ἐνῶ στήν πρώτη
της κιόλα ἔξοδο, ἔμαθε ἀπ' τὸν
Γκρήκ για ὅ,τι ἔλεγε ὁ Κέννε-
ντ.

Ὁ γεροκαπετάνιος πού τόσο
διαφήμιζε ὁ θαλαμηπόλος, ὁ-
πῆρχε πράγματι, ἦταν ἀδελφός
τοῦ πατέρα του και τὸν ἔλεγαν
Μάλεκ. Μὲ τὴ διαφορά, πὼς δὲν
ἔιχε τὸ μεγάλο σπῆτι και τὰ χί-
λια πεντακόσια δολάρια εἰσό-
δημα τὸ μῆνα. Καθόταν σ' ἕνα
μικρὸ ξύλινο σπιτάκι ὀγδόντα
χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὴν Ν. Ὑ-
όρκη, πρὸς τὰ δυτικά, εἶχε ἕ-
να γυιὸ και μιὰ κόρη πού δού-
λευαν σκληρά για νά θγάλουν
τὸ καθημερινὸ τους στή Ν. Ὑ-
όρκη κι ὁ γερο-Μάλεκ εἶχε ἕ-
να εἰσόδημα ἀπὸ ἑκατὸν πενήν-
τα δολάρια τὸ μῆνα, πού διά
τῆς θίας τοῦ ἔφταναν νά ζῆ
σὴν ἔρημιὰ του, καλλιεργῶν-
τας κι ἕνα μικροσκοπικὸ περι-
βολάκι. Ὅσο για τὰ περιέργα
πράγματα πού εἶχε φέρι ἀπ'
τὴν Ἰαπωνία και τὴν Κίνα, ἦ-
ταν ἕνα σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ
γιαπωνέζικο, ἀπὸ κοιὰ φλυτζά-
νια πού πουλοῦν στὰ πανηγύ-
ρια μέσα σὲ καρτόνια οἱ γυρο-
λόγοι.

Ἦταν φυσικὸ ἡ Μπέτη (θη-
λαδὴ ἢ Ἐλεν) νά μὴν ἀποκα-

λύψη τίποτα ἀπ' τὴν πραγματι-
κότητα οὔτε στὸν Κέννεντ, οὔ-
τε στὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου.
Γελοῦσε ξένοιαστα καιμέκασπια
ἀφέλεια μπροστὰ στήν Ξένα
πού ἔδειχνε πάντα ἐξωργισμένη,
πιστεύοντας πὼς θά ἔχανε τὸν
μελλοντικὸ της σύζυγο.

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δέ-
κα ἡμέρες ἀπ' τὸ πρῶτὸ πού ἡ
Ἐλεν προσελήφθη σάν καμα-
ριέρα στὸ μέγαρο τῆς Μάξελ.

Ἦταν ἑννεὰ ἡ ὥρα πρῶτῆ, ὅ-
ταν ἔφερε στήν κ. Μάξελ τὸ
πρῶτὸ της. Πάνω στὸ δισκο,
ἀκουμπιαμένο ὀρθὸ στὸ φλυτζά-
νι ἦταν ἕνα γράμμα ἀνοιγμένο.
Εἶχε σ' αὐτὴν μὲ τὸ ταχυδρομεῖο
και ἔγραφε στὸ φάκελλο «Δε-
σποινίδα Μπέτη Γκρούντ, Μέγα-
ρο Μάξελ».

—Εἶναι δικό σας αὐτὸ τὸ
γράμμα, εἶπε ἡ Μάξελ μόλις
δ' ἄσασε τὸ ψευδώνυμο τῆς Ἐ-
λεν στὸ φάκελλο.

—Τὸ ξέρω. Μὰ ἀξίζει τὸν κό-
πο νά τὸ διαβάστε.

Ἡ Μάξελ τὸ ἀνοῖξε και διά-
βάσε:

«Σὲ σένα κυρὰ - Σουσοῦ στὰ
γράφω αὐτὰ για νά καταλά-
θης.

»Σὲ λίγες ἡμέρες θά γυρίση
ἡ Πατρίτσια πού εἶναι ἕνας χρυ-
σοῦς ἄνθρωπος κι εὐὸ θά μᾶς ἀ-
δειάσης τὴ γωνιά.

»Λοιπὸν, σὲ προειδοποιῶ μιὰ
για πάντα: Ἄσε τὰ χάχανα μὲ
τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου τὸν
Κέννεντ. Μὲ τὸν Κέννεντ θά
παντρευθοῦμε και ἔχουμε χρό-
νια πού κάνουμε σχέδια.

»Πρόσεξε, λοιπὸν, γιατὶ θά
σοῦ μετρήσω τὰ παῖδια σου ἔ-

να - ένα.

»Για ποιά με περνάς έμένα;
 »Αν τολμάς πές σέ κανέ-
 ναν πώς σου έγραψα αυτό το
 γράμμα και θα δής τί θα το
 κάνω το κοριτσάκι σου. Θα σου
 ξεριζώσω τὰ μαλλιά σου τρί-
 χα- τρίχα. Για να καταλάβης,
 δηλαδή, ποιά είναι η μαγειρίσ-
 σα ή Ξένια και να μάς ξεφορ-
 τώνεσαι όσο πιο γρήγορα γί-
 νεται από δω μέσα, προτού να
 θρής το μπελά σου.

Σέ χαιρετώ
 Ξένια».

—'Η μαγειρίσά μου, λοιπόν,
 βας έγραψε αυτό το άπαίσιο
 γράμμα; ρώτησε με άγανάκτη-
 ση η Μάξελ.

—Καθώς βλέπετε, η μαγει-
 ρισά σας.

—Κι' αυτό... κι αυτό που
 λέει... είναι αλήθεια;

—Βεβαίως. Ο Κέννεντυ ζή-
 τησε να με παντρεφ-ή. Κι έγω
 του έδωσα θάρρος.

—'Εσείς; Μά γιατί; Δεν σας
 καταλαβαίνω. Δεν είστε μνηστή
 του...

—Και θέβαια είμαι και έλπί-
 ζω με ά μέρα να τον παντρεφτώ.

—Τότε... τότε γιατί τὰ κά-
 νετε όλα αυτά;

—Αυτό με συμβούλεψε ο
 Τζών κι αυτό έπρεπε να κάνω
 για να μάσω αυτό που ξέρω.
 Ο Τζών θα μου σφίξη το χέρι
 για την έπιτυχία μου.

—Και τί είναι αυτό που μά-
 θατε και ξέρετε;

—Αυτό το γράμμα που κρα-
 τάτε στο χέρι σας δεν σας θυ-
 μίζει τίποτε;

—'Η Μάξελ άναταράχτηκε.

Κοίταξε το γράμμα με γουρλω-
 μένα μάτια.

—Ω, ώ... ψιθύρισε. "Ισως
 έχετε δίκιο. Μήπως... ή Ξένια
 έγραψε και το άλλο γράμμα;

—'Η "Ελεν τράβηξε από μια
 έσωτερική τσέπη του μπουστου
 της το γράμμα που είχε πάρει
 ή Μάξελ και που κατηγορούσε
 τη φίλη της Μπάνιτον.

—Μπορείτε να τὰ παραβάλε-
 τε, της είπε και της έδωσε το
 πρώτο γράμμα.

—'Η Μάξελ τὰ έβαλε δίπλα -
 δίπλα. Το ίδιο χαρτί, το ίδιο
 μελάνι, ή ίδια μυρουδιά απ' το
 βαρύ καπνό, τὰ ίδια γράμμα-
 τα.

—Θά την πετάξω έξω απ' το
 σπίτι, φώναξε άγανακτισμένη ή
 Μάξελ και σηκώθηκε όρθια.

—Ναι, αλλά όχι προτού σας
 δώση το παντατίφ σας.

—'Η Ξένια; Το παντατίφ;
 Τρελλαθήκατε;

—Ακούστε με, κυρία Μάξελ.
 Πριν απ' όλα πρέπει να συνέλ-
 θετε. Το παντατίφ δεν σας το
 έκλεψε ή Ξένια.

—Πώς θρέθηκε αυτή στην "Ο-
 περα για να μου το κλέψη;

—'Ασφαλώς ο κλέφτης είναι
 ο Κέννεντυ. "Η καλύτερα οι
 περιστάσεις, γιατί ο θαλαμηπό-
 λος σας Κέννεντυ αναγκάστηκε
 να γίνη κλέφτης. Θα θέλατε να
 καλέσετε μια στιγμή την Ξένια;
 Στο μεταξύ έπιτρέψτε μου να
 γίνω ή "Ελεν Φόρεστ.

—Τρομερό! φώναξε ή Μάξελ.
 Άλλά πώς τὰ άνακαλύψατε
 σεις όλα αυτά;

—Θά σας πώ άργότερα με
 ποιόν τρόπο σκέπεται ο Τζών

Γκρήκ, τής απάντησε ή "Ελεν, πού έβγαλε τó σκουφάκι της και τήν ποδιά της και παρουσιάστηκε με ' ένα άπλό φόρεμα περιπάτου.

Με μιάν κίνηση γρήγορη πέταξε τήν περούκα με τά μαύρα μαλλιά πού φορούσε, έφτιαξε μιά στιγμή τά ξαιθά μαλλιά της πού άνέμισαν, σκούπισε τις κόκκινες και κίτρινες πλαστικές ύλες πού είχε πασαλείψει τó πρόσωπό της μπροστά σ' ένα μικρό καθρεφτάκι και κάθισε ήρεμη σάν "Ελεν. Φόρεσε σέ μιά πολυθρόνα, μπρός στά κατάπληκτα μάτια τής Μάξελ.

"Η Ξένια δέν άργησε νά έρθη. Ψηλή καθώς ήταν, μπήκε καμαρωτή στό δωμάτιο, χαμογελαστή, κρατώντας σταυρωμένη μπροστά της μιά πορτοκαλιά ισάρπα με μεγάλα κρόσια πού είχε άγοράσει τις τελευταίες ήμέρες και πού άπ' τή στιγμή πού τήν έρριξε στις πλάτες της δέν τήν άποχωριζόταν ούτε στιγμή.

"Η κυρία της χωρίς νά της πη μιά λέξη έβαλε μπρός στά μάτια της τά δυό γράμματά της. "Η Ξένια έκανε ένα θήμα πρós τά πίσω σαστισμένη.

—Εσύ τά έγγραφες αυτά; ρώτησε με άστηρότητα ή Μάξελ.

—Ναι... ναι... εγώ... Μάλιστα, εγώ, ψιθύρισε ή Ξένια, ένó έσφιξε περισσότερο τήν έσάρπα της πάνω της.

—Γιατί στό πρώτο γράμμα σου κατηγορείς τήν φίλη μου Μπάνιτον, πώς μου έκλειψε τó παντατίφ;

—Γιατί... γιατί... κακομεταχειρίστηκαν τόν Κένεντυ. Τόν μπάτσισε μιά μέρα πού ó Κένεντυ μίλησε άσκημα σέ μιά άνθοπώλιδα. Με έξόργισε. Συγχωρέστε με, κυρία μου. "Ηθέλα νά τήν έκδικηθώ και δέν ήξερα τί μπορούσα νά της κάνω. Νόμιζα πώς άν σάς έγγραφα αυτό τó γράμμα...

—Μπá; είπε κατάπληκτη ή Μάξελ και γυρίζοντας στην "Ελεν εξήγησε τó έπεισόδιο πού είχε γίνει με τόν Κένεντυ και μιά μικρή άνθοπώλιδα, πού μιά μέρα ή άνθοπώλις επέμεινε νά τις ίενοχλεί σ' ένα δρόμο κι ó Κένεντυ πού έρχόταν πίσω τους τήν έσπρωξε μιά δυό φορές κι έπειδή έκείνη δέν συμμορφωνόταν ιά άπομακρυνθῆ, τήν άρπαξε άπ' τόν ώμο, τήν μπάτσισε και τήν έρριξε στό πεζοδρόμιο. Τότε ή κ. Μπάνιτον έξωργίστηκε, πήγε στή μικρή, τήν σήκωσε, τής σκούπισε τά μάτια, τής έβαλε στό χέρι άρκετά δολλάρια και γυρίζοντας έδωσε ένα χαστούκι στόν Κένεντυ.

"Η "Ελεν σηκώθηκε, πήρε τά γράμματά άπ' τήν Μάξελ και πλησίασε τήν Ξένια.

—Τί θέλεις νά πής μ' αυτές έδω τις λέξεις άφού ήξερες πώς ή κ. Μπάνιτον δέν ήταν ή κλέφτρα. Λές ότι γνωρίζεις τόν κλέφτη.

"Η Ξένια έσκυψε τó κεφάλι και δέν απάντησε.

—Ξέρεις τούς νόμους; έξακολούησε ή "Ελεν. Είναι πάρα πολύ άστηροί γιά τούς ύπηρέτες. "Αν σηκώσω τó άκουστικό τού τηλεφώνου, άν καλέσω τήν

άστυνομία... Ξέρεις πόσον καιρό θά μείνης στη φυλακή; Έμπρός, μίλησε, πές την αλήθεια: Ποιός έκλεψε το παντατίφ;

—Η Μάξελ έκανε ένα θήμα προς την Έλεν.

—Μήπως θά πρέπει να καλέσουμε τον Τζών Γκρήκ; ρώτησε.

—Νομίζω πώς η ιστορία θά τελειώση σύντομα. Μιά πού μου άνέθεσε αυτή την άποστολή.

—Κάντε όπως νομίζετε.

—Η Έλεν πλησίασε το πρόσωπο της πολύ κοντά στην Ξένια.

—Λέγε, ποιός έκλεψε το παντατίφ.

—Δέν είμαι εγώ η κλέφτρα, ξεφώνισε η Ξένια, κοιτάζοντας με μίσος την Έλεν.

—Αυτό το ξέρω. Μά ξέρω όμως πώς είσαι συνένοχος. Μπορείς να πās τουλάχιστον δυό χρόνια στη φυλακή. Έκτός εάν μίλησης.

—Η Ξένια έκανε έναν μορφαομό από-ομο και τά μάτια της κοίταξαν με τρόμο την Έλεν.

—Όχι, όχι, εγώ δέν θέλω να πάω στη φυλακή.

—Τότε μίλησε. Ο Κέννεντυ είναι ο κλέφτης;

—Μάλιστα.

—Πού θρίσκειται το παντατίφ;

—Στο δωμάτιό μου... Στο άνοδοχειό...

—Κυρία Μάξελ, θά παρακαλούσαι να καλέσετε τον Κέννεντυ.

—Η Μάξελ έκανε όπως της είπε η Έλεν. Η Ξένια έπεσε στα γόνατα κι έσκυψε το κεφάλι.

—Σās ζητώ μια χάρη κυρίαμου, ψιθύρισε. Θά σās τά πώ όλα. Σās παρακαλώ, μη φωνάζετε την άστυνομία.

Πέρασαν λίγες στιγμές.

Ο θαλαμηπόλος Κέννεντυ μπήκε στο δωμάτιο. Βρήκε την Έλεν να του χαμογελάη, την Ξένια γονατιστή να κλαίη και την κυρία Μάξελ χλωμή. Κατάλαβε. Άπ' το στήθος του ξέφυγε ένα μουγκρητο, έλαστήμησε κι όπισθοχώρησε έτοιμος να ξεφύγη. Μά την ίδια στιγμή η Έλεν του έκλεισε το δρόμο, μπήκε μπροστά στην πόρτα και πρότεινε το πιστόλι της.

—Μην προσπαθήσης να φύγης, Κέννεντυ, του είπε, γιατί μπορώ να σου όρκιστώ, πώς στην πρώτη κίνησή σου, θά σου φυτέψω μια σφαίρα στα νεφρά.

Μιά άπτότομη ζαφνική κίνηση του Κέννεντυ, μια δυνατή και άναπάντεχη κλωτσιά στο χέρι της Έλεν πού κρατούσε το πιστόλι, ξίας πυροβολισμός και δεύτερος, μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο της Έλεν και δεύτερη και τρίτη. Η Έλεν κατρακύλισε στο πάτωμα. Ο Κέννεντυ έσκυψε και πήρε το πιστόλι άπ' πό χέρι της. Πίσω του σωριαζόταν την ίδια στιγμή στο πάτωμα η κυρία Μάξελ λιποθυμισμένη, ενώ η Ξένια στεκόταν δίπλα στον Κέννεντυ χαμογελώντας.

Ο Κέννεντυ γύρισε και κύταξε την Μάξελ, ύστερα τις δυό σφαίρες πού είχαν τρυπήσει στο πάτωμα κι ύστερα την Έλεν.

—Τὴν ξέρεις αὐτήν; ρώτησε γρήγορα.

—Όχι.

Ἄρπαξε τὴν Ξένια ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἔτρεξε παρασέρνοντάς τὴν μαζί του νὰ φύγει ἀπὸ κεῖ.

Ἡ Ἔλεν ἀναστέναξε βαθιά. Ἡ Ξένια γύρισε πίσω πρὸς τὸ κεφάλι καὶ ἔβγαλε τὴ γλώσσα τῆς κοροϊδευτικά, ἐνῶ δίπλωσε πρὸ σφιχτὰ πάνω τῆς τὴν ἐσάρπα, τραβῶντας τὴν μὲ τὸ ἕνα τῆς χέρι.

Τὸ προσωπικό ποὺ ἔτρεξε στοὺς πυροβολισμούς, τὰ σάστισε βλέποντας τὸν Κέννεντυ

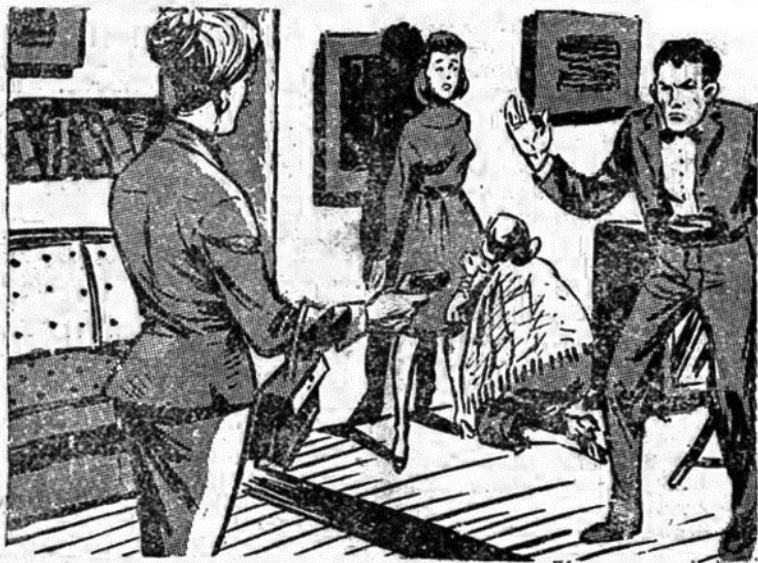
καὶ τὴν Ξένια νὰ τρέχουν· σὰν ἄλλοι πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ στὸ δωμάτιο ἀντίκρουζαν ἀνάσθητη τὴν κυρία τους καὶ τὴν Ἔλεν νὰ σέρνεται βογγῶντας.

Ἡ Ἔλεν ψιθύρισε:

—Στὸ ἀνθοδοχείο, στὸ δωμάτιο τῆς Ξένιας.

Κάποιος ἔτρεξε κι ἔφερε τὸ ἀνθοδοχείο, ἐνῶ στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι κοιτοῦσαν νὰ συνεφέρουν τὴν κ. Μάξελ καὶ νὰ ἀνασηκώσουν τὴν Ἔλεν.

Ὅταν ἔφεραν τὸ ἀνθοδοχείο, ἡ Μάξελ εἶχε σοιέλθη. Ἡ Ἔ-

—Μὴν προσπαθῆς νὰ φύγεις, Κέννεντυ, γιατί μπορῶ νὰ σοῦ ὀρκίστῶ πὼς στὴν πρώτη κίνησί σου, θὰ σοῦ φυτέψω μὰ σφαῖρα στὰ νεφρά.

λεν έχωσε το χέρι της στο ανθοδοχείο και το ξαναβγαλε άργά, άπογοητευμένη.

—“Εφυγαν; ρώτησε.

—“Ο Κέννεντυ και η Ξένια; ρώτησε η δεύτερη καμαριέρα.

“Η Έλεν κίνησε το κεφάλι της. “Υστερα ρώτησε:

—Πήγαν στο δωμάτιο της Ξένιας;

—“Οχι, είπε ο θυρωρός. Πετάχτηκαν από δω μέσα σαν άστραπή, βγήκαν στο δρόμο κι έτρεχαν σαν τρελλοί. Μου είπαν: «“Η κυρία, πηγαίνουμε σ’ό φαρμακείο» κι εγώ άνέβη-

κα νά δω τί συμβαίνει.

“Η κυρία Μάξελ ζήτησε ένα ντοματόζουμο, ενώ η Έλεν σήκωνε το άκουστικό και έπαιρνε τον αριθμό του Τζών Γκρήκ.

Στό καλύβι του θείου Μάλεκ

Ο ΤΖΩΝ Γκρήκ είδοποίησε τον Πήτερσον για την έξακρίβωση της κλοπής του πανταίφ της κ. Μάξελ άπ’ τον Κέννεντυ και την Ξένια και την εξαφάνισή τους άπ’ το μέγαρό της. Τα αυτόκίνητα της αστυνομίας δέν άργησαν νά κυλήσουν πρός όλες τις κατευθύν-

Με μιά γρήγορη κίνηση ο Μάλεκ ξεκρέμασε το δίκανο άπ’ το στίλο του καλιβιού. Δέν πρόφτασε νά πυροβολήσει. Το χέρι του Γκρήκ έπεσε σαν καταπέλτης στον ώμο του.

σεις. Οί έρευνες στά μπάρ και στά έστιατόρια κάθε είδους, στους όποππους δρόμους και στις έξόδους τής Ν. Υόρκης συνεχίστηκαν όλη πñν ήμέρα και τñ νύχτα, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Οί έφημερίδες δημοσίευαν τις φωτογραφίες τους, περιγράφοντας τό πανατιφ και έξιστορώντας τñ ιστορία τών ρουμπινιών και τών άλλων πολυτίμων λίθων. Η Έλεν γνώρισε καταπληκτική έπιτυχία με τό ρεπορτάζ στην έφημερία της, πού έγραφε για κάποια... Μπέτη Γκρούιτ πού ανακάλυψε τους ένόχους με τις οδηγίες του Τζών Γκρήκ. Όστόσο, αί δυό ένοχοι έμεναν άφαντοι και άσύλληπτοι. Ο Τζών Γκρήκ φαινόταν στενωχωρημένος μ' όλη αúτñ τñ υπόθεση, γιατί οί κλέφτες του έξφυγαν μέσα άπ' τά χέρια του. Τñ θλίψη του τñ έμπιστεύτηκε στον Πήτερσον. Δέν ήθελε, θέθια, νά θίξει τñ Έλεν ούτε νά τñ προσβάλει πού τñ τελευταία στιγμή ένήργησε μόνη πης με τñ θεβαιότητα ότι θά έπιανε τους δυό κλέφτες χωρίς νά νά τής ξεφύγουν, παρότι προσπάθησε νά χρησιμοποιήση τό πιστόλι της. Παρόλα αúτά, προτιμούσε νά είχε αúτος μετεμφιστή σέ γυναίκα και νά έκανε τñ καμαριέρα στο μεγάλο Μάξελ.

Ο Πήτερσον πού άκουσε προσεκτικά τις σκέψεις του Γκρήκ, ένοιωσε υπερφάνεια, γιατί κάθε άποτυχία του Γκρήκ, έστω και φαινομενική, τόν έκανε νά παίρνη ύφος άπέναντι

του και νά παριστάνη τόν μεγάλο, τόν άφθαστο άστυνομικό.

! Πέρασε μία ήμέρα, πέρασαν δύο, τρεις, πέντε ήμέρες. Η κ. Μάξελ τηλεφωνούσε σχεδόν κάθε ώρα είτε στον Πήτερσον είτε στον Γκρήκ. Τώρα δέν άνησυχούσε μόνον για τñ τύχη τών ρουμπινιών. Άνησυχούσε και για τόν ίδιο τόν έαυτό της. Ο θαλαμηπόλος Κέννεντυ ήταν άρκετά σκληρός στην συμπεριφορά του όσον καιρό έργαζόταν στο μεγάλο της και τώρα πού είχαν έρθει όλα σέ φώς και ή άστυνομία τόν κυνηγούσε, δέν τό είχε σέ τίποτα νά τρυπώση στο σπίτι της, νά τñ άπειλήσει, νά τñ χτυπήση κι άκόμα νά τñ σκοτώση.

Ένα άπόγευμα, ό Γκρήκ πήρε στο αúτοκινήτό του τñ Έλεν και τράθηξε πρós τις δυτικές συνοικίες. Σέ λίγο βγήκε έξω άπ' αúτες και πήρε τό μεγάλο δρόμο πού οδηγεί στο Σικάγο.

—Τρέχουμε μισή ώρα άκριβώς και δέν μου είπες μία λέξη, έκανε ή Έλεν.

Ο Γκρήκ τής έρριξε μία λοξή ματιά και χαμογέλασε.

—Δέν θά μου πής πού πηγαίνουμε; ρώτησε ή Έλεν με κάποια άνησυχία τώρα.

Ο Γκρήκ έκοψε τñ ταχύτητα του αúτοκινήτου, σχεδόν σταμάτησε, γύρισε πρós τό μέρος της και τής ειπε:

—Πηγαίνουμε στο καλύθι του θείου Μάλεκ.

—Γιά τόν Κέννεντυ;

—Μάλλον. "Εχεις αντίρρηση;

—"Όχι, όχι, καμία.

Τό αυτοκίνητο ώρμησε προς τὸ μεγάλο δρόμο με ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Στὸ ἑβδομηκοστὸ ἕκτο χιλιόμετρο τὸ αυτοκίνητο σταμάτησε.

—Φτάσαμε; ρώτησε ἡ "Ελεν.

—Σχεδόν.

"Εβγαλε ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα τῆς τοποθεσίας καὶ τὸ κοίταξε. Ἀκολούθησε μιὰ γραμμὴ μετὰ τὸ δάκτυλό του χαράγμενη στὸ σχεδιάγραμμα μετὰ κόκκινο μολύβι, κοίταξε τριγύρω του κι ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή.

—Ἐλπίζεις πὼς θὰ βροῦμε κανένα στοιχείο; ρώτησε πάλι ἡ "Ελεν.

—"Ισως. Δὲν ξέρω.

Τὸ αυτοκίνητο ἄφησε τὸ μεγάλο δρόμο καὶ ἔστριψε δεξιά, πρὸς τὸ θορρά, σ' ἕναν μικρότερο δρόμο. "Υστερα ἀπὸ τρία χιλιόμετρα πῆρε ἕναν λοξὸ χωματόδρομο καὶ σὲ λίγο σταματοῦσε μπρὸς ἀπ' τὸ φράχτη ἑνὸς μικροῦ περιβολιοῦ, πὺ πρὸς τὸ βάθος του ὑψωνόταν ἕνα καλύβι.

Ὁ Τζὼν καὶ ἡ "Ελεν κατέβηκαν, πῆδησαν τὸ φράχτη καὶ προχώρησαν μέσα στὸ περιβόλι.

—Ἐ, σεῖς! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Ἐδῶ εἶσαι, θεῖε Μάλεκ;

—Ποιὸς εἶναι; Σὺ καταραμένε Κένεντυ; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ξαναγυρίσης; ρώτησε ἡ Ἰ-

δια φωνὴ πὺ θαραειά τώρα καὶ θυμαμένη.

Ὁ Τζὼν ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' αὐτήν. "Ελεν, τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ προχώρησαν πὺ γρήγορα πρὸς τὸ μέρος πὺ ἔρχόταν ἡ φωνή.

—Ἐ, ποιοὶ εἶσατε σεῖς; ρώτησε πάλι ἡ φωνή.

"Αντὶ νὰ πάρη ἀπάντηση, μπροστά του, στὸ κατώφλι τῆς καλύβας πρόβαλε ὁ Τζὼν καὶ ἡ "Ελεν. Ὁ θεῖος Μάλεκ εἶχε σηκωθῆ ὀρθὸς ἀπ' τὴν ξυλωμένη σὲς-λόγκ πὺ ἦταν λίγο πρὶν ἐξαπλωμένος κι εἶχε κατεβάσει τὸ δίκανο πὺ κρεμόταν στὸ στυλό.

—Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Τζὼν, εἶπε μετὰ γλυκεῖα φωνή ὁ Γκρήκ. "Απὸ δῶ ἡ "Ελεν, ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου Δὲν ἤρθαμε νὰ σοῦ κάνουμε κοικὰ. Κρέμασε, θεῖε Μάλεκ τὸ δίκανο.

—Πῶς ξέρεις τὸ ὄνομά μου; —Κρέμασε τὸ ὄπλο καὶ θὰ κουβεντιάσουμε ἡσυχά.

Ὁ Μάλεκ ὑπήκουσε. Κρέμασε τὸ ὄπλο καὶ εἶπε:

—Τί θέλετε;

—Τὸν Κένεντυ.

—Αὐτὸν οὔτε θέλω νὰ τὸν ξέρω.

—Ἦταν ἐδῶ;

—Ἐσκουμπίστηκε. "Αν εἶσατε παρέα του, ἀδειάστε μου μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὴ γωνιά.

—Δὲν εἶμαστε παρέα του. Θὰ μᾶς ὑποχρέωσης ὅμως ἀν μᾶς πῆς πότε ἔφυγε καὶ γιὰ πὺ τράσηξε.

Ὁ θεῖος Μάλεκ σήκωσε τοὺς ὤμους. "Υστερα ρώτησε μετὰ κάποιον φόβο:

—Ποιός είσαι εσύ;

—'Αστυνομία.

‘Ο θεϊός Μάλεκ ξαφνιάστηκε κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

—Λοιπόν; Πότε έφυγε; *Ηταν μόνος εδώ;

—Δέν ξέρω.

—Θεΐε Μάλεκ, θά μιλήσης.

Με μιά γρήγορη κίνηση ο Μάλεκ ξεκρέμασε τὸ δίκανο ἀπ' τὸ στύλο τοῦ καλυβιοῦ, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ θάλη στὸν ὄμο του καὶ νὰ πυροβολήσῃ. Ἀντὶ στὸν ὄμο του νὰ ἀκουμπήσῃ τὸ ὄπλο, ἀκούμπησε τὸ χέρι τοῦ Γκρήκ. Δὲν ἀκούμπησε μαλακά. Ἐπῆσε σὰν ἕνας κατακλιπῆς τόσο δυνατά, πὺ τὸ δίκανο ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι του κι ἔπεσε στὸ χῶμα. Ὁ θεϊός δὲν ἔχασε φαίνεται τὸ θάρρος του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Ἐσκυψε νὰ τὸ πάρῃ, μὰ ἡ γονατιά τοῦ Γκρήκ στὸ στήθος του τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ, νὰ γρικλίση πρὸς τὰ πίσω, νὰ σκοντάψῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀνάσκελα πάνω στὰ δυὸ ξύλινα σκαλοπάτια.

Ἡ Ἔλεν πῆρε τὸ δίκανο στὰ χέρια της. Ὁ Τζῶν κάρφωσε πᾶνοντας ἀπ' τοὺς ὤμους τὸ θεῖο Μάλεκ πάνω στὰ σκαλοπάτια.

—Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπε, πὺ σὲ χτύπησα. Εἶσαι ἡλικιωμένος καὶ ἴσως σὲ πόνεσα. Δὲν τὸ ἤθελα. Μὲ ἀνάγκασες. Λοιπόν, τί λές; Θά καθίσῃς φρόνιμα;

‘Ο θεϊός Μάλεκ κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του, φέρ-

νοντας τὴν παλάμη του πίσω ἀπ' αὐτό.

‘Ο Γκρήκ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ στὴν σεζ-λόγκ.

—Σ' ἀκούω, τοῦ εἶπε.

—Ἦρθε τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ, ἀπάντησε ὁ θεϊός.

—Μόνος;

‘Ο Μάλεκ κοίταξε μιά τὸν Γκρήκ, μὰ τὴν ἔλεν κι ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Μόνος; τὸν ξαναρώτησε ὁ Γκρήκ.

—Μὲ κείνη.

—Τὴν Ξένια;

‘Ο Μάλεκ ἔγνεψε καταφατικά.

—Πότε ἔφυγαν;

—Χ'ές.

—Σοῦ εἶπαν γιατί ἦρθαν;

—Ὅχι.

—Πὺ θά πῆγαιναν;

—Δέν ξέρω. Ἐφυγαν νύχτα. Δέν τοὺς εἶδα. Ἐκείνη φοβόταν νὰ πάῃ μαζί του.

—Γιατί;

—Δέν ξέρω. Τὴν ἔδειρε.

—Μπορῶ νὰ δῶ τὸ καλύβι σου;

‘Ο Μάλεκ δὲν μίλησε. Ὁ Γκρήκ προχώρησε καὶ μῆκε στὸ καλύβι. Ἡ Ἔλεν στάθηκε ἀντίκρυ ἀπ' τὸν Μάλεκ μὲ τὸ δίκανο στὰ χέρια ἔτοιμη νὰ πυροβολήσῃ ἀν ἔκανε πὺς κινιόταν.

‘Ο Γκρήκ δὲ ἀργησε νὰ θυγῇ ἀπ' τὸ καλύβι. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ἔφημερίδας.

—Δικὴ σου εἶναι ἡ ἔφημερίδα; ρώτησε τὸ θεῖο.

Δέν πῆρε καμμιά ἀπάντηση.

— Διαβάζεις «Ιπποδρομιακά νέα» θλέπω. Πηγαίνεις στις Ιπποδρομίες; ρώτησε πάλι ὁ Γκρήκ.

— Όχι.

— Σ' εὐχαριστῶ. Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω. Τώρα ξέρω ποῦ θὰ τὸν ζητήσω (Καὶ κοιτάζοντας τὴν ἔφημερίδα). Ὁ ἀνηψιός σου φαίνεται πὼς ἔχει ἀδυναμία στὰ ἄλλα. Καὶ προπαντὸς στὴν Ἀστραπή... Τὴν ἔχει σημειώσει δὺὸ φορές.

Δίπλωσε τὸ κομμάτι τῆς ἔφημερίδας καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Πᾶμε. Ἔλεν, εἶπε. Ἄλλὰ στάσου, θέλω νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά τριγύρω στὴν περιοχή.

Πλησίασε τὴν Ἔλεν, πήρε τὸ ὄπλο, τὸ κρέμασε στὸν ὤμο του καὶ γύρισε στὸν Μάλεκ.

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὸ ὄπλο σου. Θὰ σοῦ τὸ ἀφήσω φεύγοντας στὴν πόρτα ἀπ' τὸ φράχτη σου. Μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ κάνης χρῆσι μόνον γιὰ τὸ κυνήγι, γιὰτὶ ἀλλιῶς μπορεῖς νὰ θρῆς τὸ μπελά σου καὶ νὰ καθῆσης στὰ καλὰ καθουμένα στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Πᾶμε, Ἔλεν.

Τριγύρισαν τὸ περιθώλι, θγήκαν ἔξω ἀπ' αὐτὸ, προχώρησαν στὸν χαμηλὸ λόφο κοιτάζοντας πάντα τριγύρω προσεκτικά. Ἐφτασαν στὸ λόφο, τὸν τριγύρισαν, στάθηκαν στὸ μικρὸ ποταμάκι ποῦ κυλοῦσε πίσω ἀπ' τὸ λόφο. Στὴν ἄκρη ἀπ' τὸ ποτάμι εἶδαν πατήματα πάνω στὸ ὑγρὸ χῶμα. Ὁ Γκρήκ ἔσκυψε καὶ τὰ ἐξήτασε.

— Ἄν εἶχα τὰ ἀχνάρια τοῦ

Κέννεντυ, θὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ ἂν εἶναι δικά του αὐτὰ τὰ πατήματα.

Ἡ Ἔλεν γέλασε. Ὁ Γκρήκ ξαναμίλησε:

— Δὲν νομίζεις πὼς δὲν εἶναι πατήματα ἀνθρώπου ποῦ πέρασε ἀπὸ δῶ; Αὐτὰ ἐδῶ δείχνουν γιὰ πατήματα γυναίκας. Εἶναι μπερδεμένα μὲ τὰ ἀνδρικά. Λὲς κι ἓνας ἄντρας μὲ μιὰ γυναίκα πάλαιψαν ἐδῶ, στὴν ἄκρη ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτάμι.

Ὁ Γκρήκ σηκώθηκε ὀρθός, ἔβαλε τὰ χέρια του στὴ μέση καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ πατήματα συλλογισμένος.

— Τί λὲς γι' αὐτὰ ἐδῶ, Ἔλεν; ρώτησε.

— Δὲν πήρε καμμιά ἀπάντηση. Ἄνασῆκωσε τὰ μάτια του καὶ τὰ ἔρριξε στὴν Ἔλεν. Ἡ Ἔλεν ἦταν σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούγε. Τὸ θλέμμα τῆς ἦταν χαμένο στὴν καμψὴ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, ποῦ ἓνα δέντρο ἔσκυβε τὰ κλαδιά του, πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι σὰ νὰ προσκυνοῦσε τὰ νερά του. Ὁ Γκρήκ ἀκολούθησε τὸ θλέμμα τῆς. Ἡ Ἔλεν σήκωσε τὸ χέρι τῆς κι ἔδειξε πρὸς τὸ δέντρο χωρὶς νὰ πῆ λέξη. Ξαφνικὰ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Γκρήκ τὴν ἀκολούθησε. Στάθηκε στὴν ἄκρη τοῦ δέντρου κι ἔδειξε τὸ κλαδί ποῦ ἀκουμποῦσε τὰ νερά.

— Ἔ, τί εἶναι;

— Ἡ ἐσάρπα, ἡ ἐσάρπα, ψιθύρισε ἡ Ἔλεν.

Ὁ Γκρήκ χωρὶς νὰ χασομερήσει τράβηξε ἓνα κλαδί, τὸ ἔκοψε καὶ μὲ τὴ βοήθειά του τράβηξε τὸ πορτοκαλλὶ κομμά-

τι του ύφασματος, που ήταν καλωμένο στην άκρη του κλώου.

—Είναι της Ξένιας; ρώτησε.

—Ναί, τη φορούσε απ' την ημέρα που πήγα στο μέγαρο Μάξελ. Δεν την αποχωρίζοταν ούτε μια στιγμή. Περίεργο να την εγκαταλείψει εδώ. Μά αυτή δεν είναι ολόκληρη ή εσάρπα. Κοίταξε εδώ, είναι κομμένη με το ψαλίδι. Πρέπει περισσότερο από μισή. Γιατί, Τζών;

—Ο Τζών έστριψε απ' το νερό το κομμάτι της εσάρπας κι ύστερα το τίναξε στον άερα λίγες φορές.

—Είσαι θεθαρία, πώς είναι η εσάρπα της Ξένιας; ρώτησε την Έλεν.

—Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

—Και είπες πώς δεν την αποχωρίζοταν ούτε μια στιγμή;

—Ούτε μια στιγμή.

—Τότε...

—Τί θάξεις στο νου σου, Τζών;

—Τίποτα προτού να ξεακριθώσω. Πρέπει να ψάξουμε το ποτάμι κι όλη την περιοχή τριγύρω. Κι ο ήλιος είναι έτοιμος να βασιλέψει.

—Τη δυστυχήσμενη την Ξένια, φιδύρισε η Έλεν.

—Πρέπει να θιαστούμε να γυρίσουμε στη Ν. Ύορκη. Η αστυνομία μπορεί με τους προβολείς της να εξερευνήσει όλη την περιοχή ως το πρωί.

Πήρε την Έλεν απ' το χέρι, έβαλε το κομμάτι της εσάρπας στην τσέπη του και έτρεξαν στο αυτοκίνητό τους. Την ώρα που

ξεκινούσαν άκουσθηκε η φωνή του θείου Μάλεκ από πολύ κοντά.

—Έ, έ, το δπλο μου, φώναξε.

—Θά γυρίσουμε, θείε και θά στο φέρουμε, του απάντησε ο Γκρήκ, και το αυτοκίνητο ξεκίνησε απότομα και με δαυμονισμένη ταχύτητα χάθηκε πέρα απ' τους θάμνους, σηκώνοντας πίσω του ένα πυκνό σύννεφο σκόνης.

Ο θείος Μάλεκ έκανε λ'γα θήματα τρέχοντας προς το μέρος του αυτοκινήτου. Ύστερα σταμάτησε και σήκωσε ψηλά τη γροθιά του, ξεστομίζοντας άπειλητικά λόγια. Κανένας δεν τον άκουγε τώρα.

Στο μπάρ του ιπποδρόμου

ΑΠ' ΤΟ απόγευμα που ο Τζών Γκρήκ και η Έλεν επισκέφτηκαν το καλύβι του Μάλεκ πέρασαν τρεις ημέρες. Η Ξένια που το ίδιο θράδυ θρέθηκε στο θυθό του μικρού ποταμού με μια πέτρα δεμένη στο λαιμό, θάφτηκε ολομόναχη, γιατί δεν είχε κανέναν στόν κόσμο. Οι μόνοι που την συνάδεψαν στην τελευταία της κατοικία ήταν ο Πήτερσον, η Έλεν και ο Τζών. Θά καλούσαν στην κηδεία της και το προσωπικό του μεγάρου Μάξελ και την κυρία του μεγάρου, που η αλήθεια είναι ότι την συμπαθούσαν γιατί και καλόκαρδη ήταν και περίφημη μαγειρίσα. Δεν κάλεσαν όμως κανέναν, γιατί δεν θά έπρεπε να μάθη και κανείς πώς θρέθηκε το πτώμα της. Έ-

ται ηλιπίζαν να βρουν πιδ σύντομα και να συλλάβουν τον Κένεντυ, που αν μάθαινε πως ανακαλύψαν και τὸ φόνο του, θὰ φρόντιζε νὰ κρυφτῆ ἀκόμη πιδ πολύ. Στὸ πτώμα τῆς Ξένιας ὁ ἰατροδικαστῆς διαπίστωσε σημεῖα πάλης. Φαίνεται, πως ἡ δυστυχισμένη ἀγωνίστηκε σκληρά, προτοῦ τὴν καταβάλῃ ὁ Κένεντυ. Δὲν τὰ κατάφερε ὁμως νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ δαιατὰ χέρια τοῦ ἄλλοτε θαλαμηπόλου. Ἐίχε κατορθώσει νὰ τὴν πνίξῃ πρῶτα στὴ στεριά κι ὕστερα νὰ τὴν πετάξῃ στὸ ποτάμι.

Ἐκεῖνο πού ἐπέμενε ὁ Γκρήκ νὰ βρουν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἦταν ἡ ὑπόλοιπη ἐσάρπια. Μ' ὄλες τίς προσπάθειες τὸ ἄλλο κομμάτι τῆς ἐσάρπιας δὲν βρέθηκε.

Τώρα ἡ προσπάθεια τοῦ Γκρήκ ἦταν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Κένεντυ και νὰ τὸν συλλάβῃ. Τὸ μόνο στοιχεῖο πού εἶχε γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κινηθῇ, ἦταν τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδας «ἵπποδρομικά νέα». Ἡλιπίζε νὰ τὸν συναντήσῃ μιὰ μέρα σὲ κάποιο ἵπποδρόμιο. Δύο ἦταν τὰ ἵπποδρόμια στὴ Ν. Ὀρκη πού εἶχαν ἄλογα μὲ τὸ ὄνομα «Ἀστραπή». Ἐπρεπε, λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὄλα νὰ ἐντοπίσῃ τὴν ἔρευνά του σ' αὐτὰ τὰ δύο ἵπποδρόμια. Τὸ ἕνα τὸ ἀνέλαβε ὁ ἴδιος. Στὸ ἄλλο ἔστειλε τὴν Ἐλεν.

Ἀπ' τὰ χαράματα ὡς ἀργὰ τὸ θράϊδ ὁ Γκρήκ και ἡ Ἐλεν ριγυρνοῦσαν ὁ καθένας γύρω στὸ ἵπποδρόμιό του, μέ-

σα σ' αὐτό, στὰ γύρω μπάρι, στὰ καφεενδάκια και στὰ ἔστια σαι νὰ παρουσιάζονται μετεωρια. Κι' οἱ δυὸ εἶχαν φροντί φιεσμῆνοι κάθε μέρα και δικ φορεϊκά.

Κανένας δὲν ἤξερε γι' αὐτὴ τὴν ἔρευνά τους, παρά μόνον ὁ Πήτερσον. Ὁ Γκρήκ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ πῆ ἀπολύτως τίποτα. Ὡστόσο τὸν χρειάζοταν γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ γιὰ σύμβουλο ἀνάμεσα στὴν Ἐλεν και στὸν ἑαυτὸ του. Ἄν ἡ Ἐλεν ἀνακάλυπτε κάτι θὰ τηλεφωνοῦσε στὸν Πήτερσον κι' αὐτὸς θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Γκρήκ πηγαίνοντας μόνος του νὰ τὸν βρῇ. Ἐτσι εἶχαν συνεννοηθῆ.

Ὡστόσο, ὁ Πήτερσον δὲν κάθισε ἤσυχος στὸ γραφεῖο του. Τὸ στοιχεῖο πού εἶχε ὁ Γκρήκ γιὰ τὸν Κένεντυ τὸν εἶχε ξεσηκώσει και ὁ ἐγωῖσμός του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ καθίσῃ μὲ σταυρωμένα χέρια. Ὡς πότε ὁ Γκρήκ θὰ πόζαρε γιὰ ἥρωας στὴν κάθε ὑπόθεση πού παρουσιαζόταν; Καιρὸς νὰ δεῖθῃ κι αὐτὸς τὴν πυγμῆ του. Κι ὕστερα, ἔξω ἀπ' τὴν ἀποστολὴ του νὰ πιάσῃ ἕνα δολοφόνο κι ἕνα κλέφτη, θὰ εἶχε διάφορο και τὸ μεγάλο δῶρο πού δίδεθετε ἡ κ. Μάξελ σὲ κείνον πού θὰ τῆς ἔβρισκε τὰ κόκκινα ρουμπίνια τῆς μὲ τὰ διαμάντια και τὰ μπριλλάντια.

Τὴν τρίτη μέρα, λοιπόν, ὕστερα ἀπ' τὴν ἀνακάλυψη τοῦ πτώματος τῆς Ξένιας, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, μιὰ κυρία χοντροπαλὴ, μὲ περίεργα χτενισμένα μαλλιά, μὲ ἀρκετὰ πασσαλεμ-

νο τὸ πρόσωπό της μὲ πουντρες καὶ κοκκινάδια, μ' ἓνα φασαμὲν κρεμασμένο στὸ στήθος της καὶ μὲ ἓνα μικροσκοπικὸ καπελάκι στὴν κορφή τῶν μαλλιῶν της, ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τοῦ Πήτερσον. Κανένας δὲν ἤξερε ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὴν ἐκκεντρικὴ ἀμφίεση, ἄλλος ἀπ' τὸν Πήτερσον, πού ἤξερε τὸν ἑαυτοῦ του.

Ἡ κυρία πῆρε ἓνα ταξί.—ὁ σωφὲρ δίστασε ἀρκετὰ νὰ τὴν ὑπακούσῃ— καὶ κατευθύνθηκε στὸ ἵπποδρόμιο πού εἶχε πιάσει θάρδια ὁ Γρῆκ. Κάθε τόσο ἔλεγε μὲ κάποια ὕπερηφάνεια μέσα της (ἢ σωσότερα: μέσα του): «Μωρέ, θὰ τοῦ φορέσω μιὰ χαρὰ τὰ γυαλιὰ αὐτοῦ τοῦ Γρῆκ, πού μᾶς ἔγινε ψηλομύτης».

Κοντὰ στὸ ἵπποδρόμιο κατέβηκε. Εἶχε μελετήσει καλὰ τὸ χάρτη καὶ γνώριζε καλὰ τὴν περιοχὴ. Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ τράθηξε ἴσα στὸ μεγάλο μπάρ πού ἦταν ἀκριβῶς ἀντίκρυ ἀπ' τὸ ἵπποδρόμιο καὶ πού ἔμενε ὅλη τὴν νύχτα ἀνοιχτό.

Μπαίνοντας στὸ μπάρ, σκεπτόταν πῶς ὁ Γρῆκ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ φύλαγε σ' αὐτὸ τὸ μπάρ καὶ μάλιστα αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἄν τὸν ἔβλεπε ἐκεῖ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ δώσῃ καμμιά γνωριμία.

Ἐνα βῆμα μέσα ἀπ' τὴν εἴσοδο σταμάτησε καὶ κοίταξε τριγύρω. Ἐν τάξει, ὁ Γρῆκ δὲν φαινόταν πουθενά.

Οἱ θαμῶνες γύρισαν καὶ τὴν εἶδαν ἑξαφιασμένοι. Ἐνα «Ἄα!» ἀκούστηκε σχεδὸν ταυ-

τόχρονα ἀπ' ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ἡ... κυρία τίναξε ψηλὰ τὸ κεφάλι της καὶ κατευθύνθηκε σ' ἓνα ἄδειο τραπέζι. Κάθισε, πῆρε μὲ μιὰ κίνηση ἐξεζητημένη καὶ τὸ φασαμὲνόστο χέριτς τὸ ἔβαλε στὸ δεξιὸ μάτι καὶ ἐξέτασε «ἀπ' ὕψηλοῦ» τριγύρω. Χαμόγελα καὶ ψιθυρίσματα ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ κι ὕστερα γέλια.

Ἄδιαφορῆ ἡ... κυρία παρήγγειλε ἓνα οὔισκου. Μόλις τῆς εἶχε φέρει τὸ γκαρσον τὸ οὔισκου, ὅταν ἔνας ἀπ' τοὺς θαμῶνες τὴν πλησίασε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, τῆς εἶπε, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ δακτυλίδι μὲ τὴ μεγάλη πράσινη πέτρα, πού φοροῦσε στὸ ἀρστέρο τῆς χερί πάνω ἀπ' τὸ γάντι. Μήπως ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν αὐριανὴ ἵπποδρομία; Ἐχω τὰ καλύτερα προγινωστικά.

Ἡ... κυρία τοῦ ἔδειξε τὸ κάθισμα χαμογελῶντας ψεύτικα. Ὁ κύριος κάθισε. Δὲν πρόφτασε νὰ ἀρχίσῃ νὰ λέῃ τὰ προγινωστικά του, ὅταν ἄλλοι δύο θαμῶνες εἶχαν σκύει πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, κοιτάζοντας μιὰ τὴν... κυρία, μιὰ τὸν ἄνθρωπο πού τώρα ἡ γλῶσσα του πηγαινε ροδάνι, προσπαθῶντας νὰ πείσῃ τὴν κυρία νὰ παῖξῃ στὸ ἵπποδρόμο σύμφωνα μὲ τὰ προγινωστικά του.

Ἡ κυρία παρήγγειλε καὶ δεύτερο καὶ τρίτο οὔισκου περῶντας τὸν ἄνθρωπο πού προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ, ἐνῶ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ χαμο-

γελοῦσε συνεχῶς ψεύτικα, χω-
ρίς νὰ ἔχη ἀνοίξει τὸ στόμα της
ἔστο γιὰ νὰ πῆ μιὰ λέξη.

Ξαφνικά καταπίνοντας τὴν
τελευταία γουλιὰ ἀπ' τὸ τρίτο
οὐίσκου ἔβηξε τόσο δυνατὰ, ποῦ
οἱ θαμῶνες πετάχτηκαν ἀπ' τὰ
θέσσεις τους, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος
ποῦ καθόταν ἀντίκρου της ση-
κώθηκε σάν αὐτόματο ὄρθος,
γυρλώνοντας τὰ μάτια.

Ὁ θήγας ἐξακολούθησε. Βρα-
χὸς καὶ θαρῶς, ἀνατάρραξε τὸ
μπάρ. Τὸ χέρι τῆς ... κυρίας
ἀνασηκώθηκε νὰ πιάσει τὴ μα-
σέλα ποῦ ἴλιωσθη ἀπ' τὸ
στόμα της. Δὲν πρόφτασε. Ἡ
μασέλα πήδησε πρὸς τὰ ἔξω
καὶ ἔπεσε μὲ θόρυβο στὸ τρα-
πέζι. Ἡ κυρία μὲ σαστισμένη
κίνηση ἀπλώσε νὰ τὴν πάρη.
Τὴν ἴδια στιγμή ἀπλώσε στὸ
τραπέζι κι ὁ ἄνθρωπος ποῦ
τῆς μιλοῦσε. Τὸ κεφάλι τῆς κυ-
ρίας σκόνταψε στὸ χέρι του.
Τὸ καπελάκι τραθήχτηκε, ἡ πε-
ρούκα μὲ τὰ παράξενα χτενι-
σμένα μαλλιά ἀνασηκώθηκε
καὶ μιὰ φαλάκρα ἔλαμψε σάν
πολύφωτο πᾶν ἀπ' τὸ τραπέ-
ζι. Δυνατὰ γέλια ἐξέσπασαν
παντοῦ. Ἡ... κυρία πρόφτασε
κι ἔχωσε τὴν μασέλα στὸ στό-
μα της, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ
σ' αματήσῃ τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώ-
που ποῦ τραβοῦσε τὴν περού-
κα ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ τὴν
πλαστικὴ ὕλη ἀπ' τὸ πρόσωπό
της. Ἡ... κυρία πετάχτηκε ὀρ-
θὴ κι ὀπισθοχώρησε. Στὸ χέ-
ρι της κρατοῦσε ἕνα περιστρο-
φο. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστη-
κε ποῦ ξεπήδησε ἀπ' τὸ στήθος
τῆς.

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα. Μὴν
πλησιάζω κανεῖς.

Μιὰ βουβαμέρα ἀπλώθηκε
στὸ μπάρ. Καὶ ξαφνικά μιὰ
καρέκλα σφεντοίστηκε κατὰ
τὸ μέρος τῆς κυρίας. Ἐνας πυ-
ροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ δεύ-
τερος καὶ τρίτος, ἐνῶ τὴν ἴδια
στιγμὴ τραπέζια καὶ καρέκλες
ἔσπασαν πάνω στὸ φαλακρὸ κε-
φάλι καὶ στὸ χοντροπαλὸ σώ-
μα τῆς... κυρίας. Ἡ κυρία κυ-
λίστηκε καταγῆς. Οἱ θαμῶνες
τὸ ἔβουσαν στὰ πόδια. Τὸ μπάρ
ἄδειασε μὲ μᾶς. Ἐκεῖ δὲν ἔ-
μεινε παρά μονάχα ὁ μάρμιαν,
ἕνας νέος ψηλὸς, μελαφρὸς, γε-
ροδεμένος μὲ μουστάκι καὶ μα-
κριὰ μαλλιά κι ἕνας κύριος ἡ-
λικιωμένος, μὲ ψαρὰ μαλλιά
καὶ ἀσπρόξανθο μούσι.

Καὶ οἱ δύο ἔτρεξαν στὴν...
κυρία ποῦ πεσμένη στὸ πάτωμα
φαινόταν θαρᾶ χτυπημένη.

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἔσκυ-
ψε πάνω τῆς καὶ τὴν ἀνατάρρα-
ξε. Ἡ κυρία θόγγησε. Ὁ μάρ-
μιαν ρώτησε:

— Εἶναι πληγωμένη;

Ὁ ἡλικιωμένος πρόσταξε τὸν
μάρμιαν:

— Λίγο Ὀὔσκου.

Ὁ μάρμιαν ἔφερε τὸ μπου-
κάλι μὲ τὸ οὔσκου.

Ἡ... κυρία ἀνοίξε τὸ μά-
τια κι ἀνασηκώθηκε.

Κοίταξε τὸ γύρω.

— Ποιοὶ εἶσθε εἰσεῖς; ψιθύρισε.
Ποῦ πῆγαν οἱ ἄλλοι;

— Αὐτὴ εἶναι ἄντρας, μουρ-
μούρισε ἔκπληκτος ὁ μάρμιαν
κοιτώντας καλά τὸ πρόσωπο
τῆς... κυρίας.

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος δὲν

μίλησε. Είχε άνασθηκώσει το μανίκι τής κυρίας που το πρόσωπό του μιλούσε τώρα καθαρά πώς ήταν άντρας, είχε ρίξει πάνω λίγο ούτσκυ κι έψαχνε την τσέπη του για να βγάλει τσως ένα μαντήλι για να το δέση.

‘Η... κυρία-άντρας ψιθύρισε:

—Μη φοβηθήτε. Πέστε μου που πήγαν οι άλλοι. Θα τους κυνηγήσω. Έδω επιθεωρητής Πήτερσον.

—Έπιθεωρητής Πήτερσον; ψιθύρισε ο μπάρμαν έκπληκτος κι όπισθοχώρησε μισό βήμα.

‘Ο ηλικιωμένος, ευγενικός

κύριος σταμάτησε το χαμόγελό του βλέποντας την κίνηση του μπάρμαν. Την ίδια στιγμή τράβηξε απ’ την τσέπη του ένα κομμάτι ύφασμα. Ήταν ένα κομμάτι ύφασμα πορτοκαλλί, κομμένο άκανόνιστα στην μία άκρη, κομμένο από μια έσάρπα που πριν λίγες μέρες ή μαγειρίσσα ή Ξένια δέν έννοούσε να την άποχωριστή ούτε μια στιγμή.

‘Ο μπάρμαν τέντωσε τα μάτια του στο πορτοκαλλί ύφασμα. Καί ξαφνικά άρπαξε τον ηλικιωμένο κύριο απ’ τους ώμους.

—Που το βρήκατε αυτό; έ-

—Που το βρήκατε αυτό; φώναξε ο Κέννεντυ. Που το βρήκατε;

σκουξε. Πού τὸ θρήκατε;

Ὁ ἠλικιωμένος κύριος τὸν κοίταξε χαμογελῶντας. Ἐνασηκώθηκε καὶ μὲ φωνὴ ὁρῶν εἶπε:

— Ἄγαπητέ μου Κέννεντυ, προδόθηκες μόνος σου.

Ὁ μπάρμαν ἔσπρωξε ἀπὸ τομα τὸν ἠλικιωμένο κύριο κι ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ δρασκελισθῇ τὸ κατώφλι. Ὁ ἠλικιωμένος κύριος σὰν γεράκι ὤρμησε πίσω του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ σῆρο, τὸν στριφογύρισε καὶ τὸν ἔρριξε σὰν ἓνα τσουβάλι πάλι πίσω, μέσα στὸ μπάρ. Ὁ μπάρμαν κατρακύλησε παρασέριοντας καθίσματα καὶ τραπέζια. Ξαφνικὰ πετάχτηκε ὀρθός. Ἐτοιμάστηκε νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἠλικιωμένο κύριο πού στὸ ἓνα χέρι του κρατοῦσε ἀκόμα τὸ πορτοκαλλὶ κομμάτι τῆς ἐσάρπας.

— Τολμᾶς νὰ ἀντιστέκεσαι ἀκόμα; εἶπε καὶ ὤρμησε πάλι ἐναντίον τοῦ μπάρμαν.

Μιά πάλι ἐξοντωτικὴ ἀκόλουθησε, πού δὲν κράτησε, παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Μέσα αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα δὲν μπορούσες νὰ δεχωρίσης πότε ἦταν ὁ μπάρμαν ὀρθός καὶ πότε ὁ ἠλικιωμένος κύριος. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ὁ μπάρμαν ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ πόδια ἓνα γυρτὸ τραπέζι καὶ νὰ τὸ πετάξῃ στὸν κἀντίπαλό του, ὁ ἠλικιωμένος κύριος μ' ἓνα καταπληκτικὸ μακροβούτι ἔπεσε πάνω του καὶ τὸν κράτησε καρφωμένον ἐκεῖ, στρίβοντας τὸ κεφάλι του γύρω

ἀπ' τὸ λαιμὸ του. Δὲν ἄκουγες ἄλλο ἀπ' τὴν πιγυμένη ἀνάσα τοῦ μπάρμαν. Ἐλάχιστο χρόνο κράτησε αὐτό. Ὁ ἠλικιωμένος κύριος σηκώθηκε ὀρθιος καὶ τίναξε τὰ χέρια του.

Δίπλα του θρέθηκε ἡ... πρῶην κυρία, πού εἶχε ἀφήσει νὰ πέσουν τὰ φουσιάνια καὶ πού μέσα ἀπ' αὐτὰ ἀναδύθηκε, ὄχι βέβαια σὰν τὴν ὠραία Ἄφροδίτη, μὰ σὰν μπόγος χοντρός, ὁ ἐπιθεωρητὴς Πήτερσον. Κρατοῦσε τὸ χτυπημένο του χέρι καὶ κοίταξε μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ἠλικιωμένο κύριο.

— Ἡ... ἡ... ἤθελα νὰ ξέρω, τραύλισε, ποιὸς εἶσθε σεῖς πού μὲ βοηθήσατε καί... καὶ πού τὴν θρήκατε αὐτὴ τὴν δύναμη στὴν ἠλικία σας. Πρέπει νὰ εἶστε τουλάχιστο ἐξήντα χρόνων.

Ὁ ἠλικιωμένος κύριος γέλασε δυνατὰ. Ὁ Πήτερσον ἀναταράχθηκε ἀκούγοντας τὸ γέλιο του. Ὡστερα ἔμεινε συλλογισμένος μιὰ στιγμή προσπαθώντας νὰ θυμηθῇ πού εἶχε ξανακούσει αὐτὸ τὸ γέλιο. Δὲν ἀμφέβαλε πὼς τὸ εἶχε ἀκούσει πολλές φορές. Σήκωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἠλικιωμένο κύριο. Ἐκεῖνος τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὤμο. Ὁ Πήτερσον τὸν κοίταξε παραξενεμένα. Ὁ ἠλικιωμένος κύριος μὲ μιὰ γρήγορη χειρονομία τράβηξε τὴν περὺκα μὲ τὰ φαρὰ μαλλιά καὶ τὸ ἀσπρόξανθο μούσι.

— Ἐ... ἐσύ; τραύλισε πιδαστισμένος ὁ Πήτερσον.

— Ἐ... ἐγώ, τοῦ εἶπε ὁ πρῶην ἠλικιωμένος κύριος πού δὲν

ήταν άλλος απ' τον Τζών Γκρήκ. και σκύβοντας στον μπάρμαν που κοιτανάσαινε αντίκωνος νά κινηθή, σωριασμένος στο πάτωμα, τράβηξε τὸ μουστάκι καὶ τὰ μακρὰ μαλλιά του καὶ τοῦ εἶπε: Κι' αὐτὸς ἐδῶ, πρέπει νά τὸν ἀναγνωρίζης τῶρα ποίος εἶναι.

—Ὁ... ὁ Κέ... ὁ Κέννεντυ, ψιθύρισε ὁ Πήτερσον ἐνῶ θρικόσαν ἀκόμα σὲ μιὰ περιεργη κατάσταση, λὲς καὶ εἶχε ἀποχαυνωθῆ.

—Καθὼς βλέπεις, ἀγαπητέ μου Πήτερσον, λὲς καὶ εἶχαμε συνηνοθηθῆ ὅλοι νά γιορτάσουμε τὰ καρναβάλια.

Ὁ Πήτερσον πέταξε καταγῆς τὰ φουστάνια θυμωμένος καὶ τράβηξε ἕνα ποῦρο απ' τὸ τσεπάκι τοῦ σακκακιῦ του.

—Δὲν φαντάζομαι νά ἔχης θυμώσει; τὸν ρώτησε ὁ Γκρήκ.

—Νά... θυμώσω; Γιατί; Ἐπειδὴ συνέλαβα τὸν Κέννεντυ;

—Πῶς; ἔκανε ὁ Γκρήκ.

—Ὡρες εἶναι νά μοῦ πῆς πῶς ἐσύ... Χά! νά γελάσω. Ἄν ἐγὼ δὲν μετεμφιεζόμουν σὲ γυναίκα, ἂν ἐγὼ δὲν ἐρχόμουν σ' αὐτὸ τὸ μπάρ, ἂν ἐγὼ...

—Βέβαια, ἔχεις δίκιο. Ἄν ἐσύ... Ἐλα, πιάσε νά σηκώσουμε τοῦτον ἐδῶ ἀπὸ κάτω. Μὴν ξεχνᾶς πῶς πιάσαμε τὸν δολοφόνου καὶ τὸν κλέφτη, μὰ ἀκόμα μᾶς λείπουν ἐκεῖνα τὰ ρουμπίνια.

Στὸ δωμάτιο τοῦ Κέννεντυ

Η ΕΛΕΝ ἦταν φυσικὸ νά εἰδοποιηθῆ ἀμέσως καὶ νά σταματήσῃ τὴν ἐρευνά της γιὰ

τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Κέννεντυ στὸ δεῦτερο ἵπποδρόμιο. Στὸ γραφεῖο τοῦ Γκρήκ καθισμένη ἔγραφε κίβλας τὸ ρεπορτάζ της γιὰ τὴν σύλληψη τοῦ δολοφόνου καὶ κάθε φορὰ ἀνασῆκωνε τὸ βλέμμα της καὶ κοίταζε τὸ τηλέφωνο. Περίμενε νά κουδουνίσῃ. Θὰ τῆς τηλεφωνοῦσε ὁ Τζών, νά τὴν πληροφορήσῃ γιὰ τὰ ρουμπίνια.

Ὁ Γκρήκ καὶ ὁ Πήτερσον, φεύγοντας απ' τὸ μπάρ μαζί με τὸν Κέννεντυ, ἀφοῦ εἰδοποίησαν τὴν Ἐλεν, τράβηξαν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμενε ὁ Κέννεντυ.

Παρόλες τίς ἐξαντλητικὲς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαναν ὅταν τὸν συνέφεραν στὸ μπάρ, παρότι κατάφεραν νά δημολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του, ἰσχυρίζοντας διὰ τὴν Ξένια τὴν σκότωσε ἀμυνόμενος, γιὰτὶ ἐκεῖνη εἶχε προσπαθήσει νά τὸν σκοτώσῃ, δὲν κατάφεραν νά τοῦ ἀποσπάσουν οὔτε μιὰ λέξη γιὰ τὸ κλεμμένο παντατὶ με τὰ ρουμπίνια.

Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νά πάν στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποῦ ἔμενε γιὰ νά ἐρευνησοῦν.

Ἦταν θρώμικο ξενοδοχεῖο στὶς δυτικὲς γειτονιὲς τῆς Ν. Ὑόρκης, παμπάλαιο, ἄθλιο, ποῦ ἔτριζαν τὰ πατώματά του καὶ ποῦ νόμιζες πῶς θὰ γκρεμισθῆ στὸ κεφάλι σου.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὁ Πήτερσον ἐπέμενε νά λή, πῶς ἦταν ἀδύνατο νά εἶχε τὰ ρουμπίνια στὸ ξενοδοχεῖο. Φανταζόταν πῶς θὰ τὰ εἶχε κρύψει κάπου, ἔξω ἐκεῖ στὸ καλὸ τοῦ θεοῦ Μάλεκ. Τὸ καλύτερο απ'

δλα ήταν να θυγή απ' τη μέση ο Γκρήκ, να παραλάβη αυτός τόν Κέννεντυ, να τόν πάη στο γραφείο του κι' απ' εκεί στην αστυνομία θα θρισκόνταν πολλοί τρόποι να όμολογήση την κρυψώνα του είτε με τη θέλησή του είτε δίχως αυτή.

Ο Γκρήκ κουνούσε τὸ κεφάλι του κάθε τόσο χαμογελαστός και τοῦ ἔλεγε ἕνα ξερό: «Ναί, ναί». Ὡστόσο, τὸ αὐτοκίνητό του τὸ ὠδήγησε ἴσα στοῦ ξενοδοχείου τοῦ Κέννεντυ.

Ἀνέβηκαν και οἱ τρεῖς στο δωμάτιο κι ἔκλεισαν τὴν πόρτα.

—Λοιπόν, κύριε θαλαμηπόλε Κέννεντυ, ἔλπίζω πὼς δὲν θὰ διαστάσης ἐδῶ νὰ μᾶς δώσης τὰ κλοπιμαία.

—Ξέρετε... ξέρετε..., ψιθύρισε ὁ Κέννεντυ.

—Μπρός, ἔκανε ὁ Πήτερσον. Βιάσου γιατί ἀρκετὲς ἡμέρες μᾶς ταλαιπώρησες. Καί μοῦ πονάει κιόλα τὸ χέρι.

Ο Κέννεντυ ἔμεινε συλλογισμένος. Κρέμασε τὰ χέρια του μπροστά, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, πήρε μιὰ ἔκφραση θλιμμένη καὶ φαινόταν ἀναποφάσιτος.

—Α, ἂ, τώρα ξέρω κι ἐγὼ πὼς τὰ ἔχεις κρυμμένα ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Πήτερσον. Τὸ ὕφος σου τὸ μαρτυρεῖ.

Ο Πήτερσον ἄνοιξε τὴν ντουλάπα καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνει. Ο Γκρήκ ἔρευνούσε τριγύρω μετὸ θλέμμα του.

Ξαφνικά ὁ Κέννεντυ εἶπε:

—Ναί, τὰ ἔχω δῶ μέσα κρυμμένα τὰ ρουμπίνια. Καταλαβαίνω πὼς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ

με σώση πιά. Θὰ σᾶς τὰ δώσω. Μόνο θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γράψετε εὐνοϊκὰ γιὰ μένα στὴν ἔκθεσι πού θὰ στείλετε σ'ὸν εἰσαγγελέα.

Προχώρησε ἀριστερὰ πρὸς τὸ κρεβάτι. Ἀνασήκωσε τὸ στρώμα καὶ κάτι πήρε ἀπὸ κεῖ. Ο Πήτερσον στράφηκε νὰ διητὰ ρουμπίνια. Μὰ ἀντὶ γιὰ ρουμπίνια εἶδε ἕνα μαχαίρι γυριστὸ στοῦ χέρι τοῦ Κέννεντυ πού ὕψώθηκε μετὸ ὄρμη κι' εὐθὺς ἀμέσως τὸν εἶδε νὰ ὀρμάη ἐναντίον τοῦ Γκρήκ.

—Φυλάξου, Τζών, φώναξε μ' ὄλη τὴ δύναμή του κι ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸν Κέννεντυ.

Ο Γκρήκ ἔμοιαζε σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Πήτερσον, σὰ νὰ μὴν εἶδε τὸν Κέννεντυ πού ὀρμούσε κατὰ πάνω του μετὸ ὕψωμένο τὸ γυριστὸ μαχαίρι, ἔτοιμο νὰ τὸ κατεβάσῃ στὴν πλάτη του, στοῦ στήθος του, στοῦ κεφάλ. του, σπου ἔβρισκε. Ο Γκρήκ μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο κάρφωσε τὰ μάτια σ'ὸ μέρος τοῦ κρεβατιοῦ πού ἀνασήκωσε ὁ Κέννεντυ στοῦ στρώμα. Τὰ κάρφωσε τὸ ὑπόλοιπο κομμάτι τῆς ἐσάρπας πού ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ κάτω τρυπωμένο κι ἔτρεξε πρὸς τὸ κρεβάτι. Ἀρπάξε τὴν ἐσάρπα κι ἐνῶ ὁ Κέννεντυ πλησίασε τώρα μετὸν ἀποτροφὴ ἀπότομη τὸ μαχαίρι του στὶς πλάτες του, ὁ Γκρήκ γλύστησε σάν χέλι κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ἐνῶ τὸ μαχαίρι τοῦ Κέννεντυ ἔπεφτε μετὸ ὄρμη κι ἄνοιγε μιὰ πληγὴ στοῦ στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ.

Τὸ γέλιο τοῦ Γκρήκ ἀντήχη-

σε ζωηρό στο δωματίο και μπερδεύτηκε με τις θλαστήμιες που ξεστόμιζε ο Κέννεντυ, τραβώντας το μαχαίρι απ' το στρώμα.

Δεν πρόφτασε να κάνει νέα επίθεση. Ο Γκρήκ που έβρέθηκε πίσω του όρθος, πέρασε την εσάρπα γύρω στο λαιμό του και τον τράβηξε κατά το μέρος του.

“Ένας ρόγχος βαρύς ακούστηκε.

—Θά τόν πνίξεις! φώναξε ο Πήτερσον.

—Έννοια σου, θά τόν σφίξω όσο χρειάζεται.

Τά χέρια του Κέννεντυ σάλεψαν πέρα δώθε στον άέρα. Τά μάτια του πετάχτηκαν έξω απ' τίς κόγχες. Τό πρόσωπό του μελάνιασε. Ο θρόγγος ακούστηκε πιό βαρύς τώρα και πνιχτός.

—Θά τόν πνίξεις! “Αφησέ τον! Ξαναφώναξε, ο Πήτερσον.

Κι ο Γκρήκ στον Κέννεντυ:

—Σου άρέσει, φονιά, νά πεθάνης με τά ρουμπίνια γύρω στο λαιμό σου;

Ο Κέννεντυ με τό δεξι χέρι προσπάθησε ν' άπομακρύνη την εσάρπα απ' τό λαιμό του. Ο Γκρήκ άπλωσε τό ένα χέρι του και χτύπησε δυνατά τό άριστερό χέρι του Κέννεντυ που κρατούσε τό μαχαίρι. “Υστερα τράβηξε την εσάρπα απ' τό λαιμό του Κέννεντυ, τον χτύπησε άπτομα στη ραχοκοκκαλιά, ο Κέννεντυ έβηξε δυνατά, έκανε δυό τρία θήματα τρικλιόμενα προς τά εμπρός και πήγε νά γυρίση. Ο Γκρήκ τον πρόφτασε. “Αρ-

παξε τό χέρι που κρατούσε τό μαχαίρι τό χτύπησε με όρμη πάνω στο γόνατό του, τό μαχαίρι έπεσε στο πάτωμα κι ο Κέννεντυ λύγισε και γονάτισε σαν ένα σπασμένο κλαρί.

Χωρίς νά χάση καιρό ο Γκρήκ τράβηξε απ' την τσέπη του ένα κουβαράκι από κλωστή νάυλον και του έδωσε στη στιγμή τά χέρια πίσω στις πλάτες. “Υστερα γύρισε στον Πήτερσον.

—Μπορούμε νά πάμε, κύριε έπιθεωρητά.

—Και τά... ρουμπίνια;

—“Ισως νά τά έχη κρυμμένα στο καλύβι του θείου Μάλεκ όπως ειπες.

—Πάντα έγω έχω δίκιο, ψιθύρισε ο Πήτερσον. “Όταν σου λέω κάτι, νά μ' ακούς, κύριε Γκρήκ.

Ο Γκρήκ χαμογέλασε και δέν άπάντησε.

Δέν άργησαν νά γυρίσουν στο γραφείο του Γκρήκ.

—Δυό λεπτά, ειπε ο Γκρήκ στον Πήτερσον, νά δούμε την “Ελεν και φεύγουμε.

—Γιά τό καλύβι του θείου Μάλεκ;

—Θά δούμε.

“Η “Ελεν ρώτησε άνυπόμονα μόλις τούς ειδε να μπαίνουν:

—Έν τάξει τά ρουμπίνια; Είμαι άκριβώς στο σημείο των ρουμπινιών που ξαναθρίσκονται.

“Ο Γκρήκ παραμέρισε απ' τό τραπέζι του τά χαρτιά της “Ελεν.

—Τί κάνεις εκεί; Θά μου τά

μπερδέψης, έβγαλε τις φωνές ή "Ελεν.

"Ο Γκρήκ δέν τής άπάντησε. "Εβγαλε άπ' τήν τσέπη του τά δυό κομμάτια τής έσάρπας και τά άπλώσε τό ένα κοντά στο άλλο. "Υστερα ειπε:

—Πολύ συμπαθητική έσάρπα. Έξαιρετική έσάρπα. Είχε δικιο νά τήν αγαπάη τόσο πολύ ή καημένη ή Ξένια. Δέν συμφωνείς, Κέννεντυ;

"Ο Κέννεντυ ξερόδηξε και δέν άπάντησε. "Ο Γκρήκ πήρε στά χέρια του τό κομμάτι πού θρήκαν μέ τήν "Ελεν στο μικρό ποτάμι και τό πέταξε στον Πήτερσον.

—Αυτό στο χαρίζω, κ. "Επιθεωρητά. "Όσο γι' αυτό, ειπε και πήρε στά χέρια του τό δεύτερο κομμάτι, θά τό παραδώσω στην κ. Μάξελ.

—Στήν κυρία Μάξελ; ρώτησε ή "Ελεν. Τι νά κάνη αυτό;

—Μά γιά νά πάρη τά ρουμπίνια της.

—Πώς;

"Ο Γκρήκ πήρε στά χέρια του ένα κρόσι τό ξεχώρισε κι ύστερα έφερε τά δάκτυλά του στον κόμπο του κροσιού.

—Στοιχιματίζεις, "Ελεν, πώς έδω μέσα είναι δεμένο ένα ρουμπίνι;

"Η "Ελεν άρπαξε τήν έσάρ-

πα και έβγαλε όλα τά δυνατά της νά λύση γρήγορα τον κόμπο του κροσιού.

—"Α, επιτέλους, φώναξε ενώ τραβούσε τον κόμπο.

"Ένα κόκκινο, κατακόκκινο ρουμπίνι κύλησε στο τραπέζι. Κοιτάχτηκαν όλοι. "Ο Κέννεντυ θλαστήμησε. "Ο Γκρήκ ειπε:

—Τώρα λύσε και τους υπόλοιπους κόμπους νά θρής τά υπόλοιπα.

—Πώς τό ήξερες, Γκρήκ; ρώτησε ή "Ελεν, πώς ήταν δώ μέσα τά ρουμπίνια;

—Μά σύ δε μου ειπες πώς ή Ξένια δέν άποχωριζόταν ούτε ατιγμή τήν έσάρπα της; ειπε ό Τζών και πήρε αριθμό στο τηλέφωνο.

—Έμπρός; ρώτησε. Σεις κυρία Μάξελ; "Εδω Τζών Γκρήκ. "Ηθελα νά σάς πω...

Πάνω στο τραπέζι τώρα κυλούσαν τά ρουμπίνια, τά διαμάντια και τά δυό μπριλλάντια.

"Ο Πήτερσον δάγκωνε νευρικά τό πούρο του ενώ κοιτούσε τον πολύτιμο θησαυρό και ξεφισούσε μέ τά χέρια του δεμένα πίσω. Τά δάκτυλά του έπαιξαν νευρικά χτυπώντας τήν παλάμη του άκατάπαυστα.

Κανένας δέν πρέπει νά μένη χωρίς ν'
ἀπολαύση τήν 29η περιπέτεια τοῦ

Τζών Γκρήκ

πού κυκλοφορεῖ τό ἐρχόμενο Σάββατο μέ τόν τίτλο

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΑΪΚ

Εἶναι ἄρθαστο σέ ὑπόθεσι, δράσι, μυστήριο
καί ἀγωνία. Θά σκερπίσει ρίγη συ-
γκινήσεως σέ μικροῦς καί σέ μεγάλους.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΑΪΚ

**ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΙΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ**

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἔκδοσις: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ «ΠΕΛΑΡΓΟΣ»

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Νικόλαος Νικολόπουλος
Χιλιανδαρίου 8—Κυψέλη.

Γραφεῖα: Πλατεῖα Ἐλευθερίας ἀρ. 15—Τηλέφ. 523-538.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

100. Εικόνας μιας φρικτής καταστροφής ακολούθησαν, που δεν είναι εύκολο να βάλει ο άνθρωπος στο νου του. Με άσυγκράτητη δύναμη

τά νερά του ωκεανού ώρμησαν στην υπόγεια πολιτεία παρασέρνοντας ό,τι κι' αν έβρισκαν μπροστά τους.

101. 'Ο πανικός που μεταδόθηκε ανάμεσα στους άνδρες ήταν τραγικός. Πώς να μην μεταδοθῆ όταν το νερό με ταχύτητα 160 χιλιομέτρων προχωρούσε μουγκρίζοντας σαν το πιο άγριο θηρίο;

102. Μέσα απ' το πηγάδι του θανάτου ξεπήδησε σαν πηδάκας ή θάλασσα. «Χάρυ Ράν, είμαστε πιά χαμένοι, φώναξε ο αρχηγός Τίποτα δε μας σώζει».